

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Historia Natvralis Brasiliae

Piso, Willem

Lugduni Batavorum, 1648

Liber Primvs. Qui agit de Herbis.

[urn:nbn:de:gbv:45:1-838183](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-838183)

GEORGI MARCGRAVI
HISTORIÆ PLANTARVM

LIBER PRIMVS,

Qui agit de Herbis.

CAPVT PRIMVM.

De variis Graminis speciebus.

GRAMINIS, ut alibi, ita & in Brasilia varia reperiuntur species, quarum has ab Auctore nostro observatas & descriptas inveni.

Prima species. Caulis teres, tenuis, cavus, gramineus, in octodecim aut viginti digit. altitudinem assurgit, in medio habens nodum & inferius tres: superius autem supra nodum, unum folium acutum gramineum: in summitate caulis quinque aut sex spicas tenues, duos circiter digitos longas, crasso filo haud crassiores, coloris argentei, à quibus parvuli è cinereo ad purpureo-cæruleum colorem vergentes flocculi dependent, tremuli & qui vento abiguntur.

Secunda species. Vocari potest Gramen triangulare; caulem enim habet triangularem, quindecim, sedecim aut viginti quoque interdum digit. longum, supra terram longis angustis & venosis gramineis foliis præditum. In summitate caulis capitulum est quadrangulare, quasi è quinque glandibus compositum, magnitudine passulæ majoris, ad cuius latera quatuor foliola graminea extenduntur: ipsum capitulum odorem habet quasi chamæmeli.

Tertia species. Itidem caulem habet triangularem, circiter pedalem, atque juxta humum duobus aut tribus foliis oblongis gramineis vestitum. In summitate autem in brevibus petiolis, proveniunt sex, septem aut octo capitula alba, juxta se posita: quorum quodlibet circumstant sex foliola viridia acuta.

Quarta species. Ex radícula capillata multi prodeunt caules, teretes, tenues, Spithamam alti, ad terram unico foliolo gramineo acuto vestiti, è quo tanquam vagina prodit caulis. Summitatem autem caulis in orbem circumstant septem foliola, angusta, acuta, duos circiter digit. longa, viridia quidem, sed ad partem ab exortu interius albissima. In horum foliorum medio aliquot granula instar avenæ sibi invicem sunt apposita, in quibus semen latet. Caulis & folia pilis albis & mollibus vestiuntur.

Quinta species. Inferius triangulatum habet caulem, qui ad quatuor circiter pedum altitudinem assurgit: folia autem quatuor aut quinque, sesquidigitum fere longa, arundinacea: superius umbellas, multis acutis granulis, quasi Echinorum aculeis, onustas.

Sexta species. Gramen elegans plicatum atque miliaccum; in trium quatuor aut etiam quinque pedum altitudinem assurgit, ex radiculis filamentosis, arundinis modo: folia circiter unum pedem longa, eleganter plicata, viridia, figura pene ut palmæ nuciferæ junioris. Caulis superius fert spicam, circiter sesquipedem longam, milii spicæ similem.

Septima species. Gramen florens. È pilosâ radícula caules protrudit perquam multos, pedem aut sesquipedem longos, qui inferiori parte gramineis foliis vestiuntur. Quilibet autem caulis superius habet capitulum squamosum, splendens, coloris sublutefcentis è pallido, huic flocculus insidebat unicus, tribus foliis luteis constans.

Octava species. Exiles radiculæ seu rectius filamenta emittunt quatuor aut quinque caules gramineos, angustos, circiter tres aut quatuor pedes altos. Quilibet autem caulis superius dividitur in umbellam, ut gramen cyperoides capitula squamata continentem.

A

Nona

Nonna species. Gramen striatum simpliciter dici potest. Ex una enim radice quatuor aut quinque folia enascuntur & assurgunt in sex pedum altitudinem, similia gramini Hispanico striato, præterquam quod in medio folii tantum unica stria sit alba.

Decima species. Caputpuba Brasilianis: gramen plumeum: ad duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule tereti, geniculato; foliis ad genicula plus sesquiped. longis; qui in summitate in viginti, viginti quatuor & interdum triginta tenuiores caules dividitur: quorum quilibet versus summitatem ad duorum, trium, quatuorve digitorum longitudinem, argentea vestitur panicula, quæ in medio semen gramineum continet. Caules egregie rufescunt.

Vndecima species. Bicubitalem vel tricubitalem sortitur altitudinem; caule & foliis gramineis; panicula superius in duodecim, quindecim aut plures divisa; quarum quælibet octo aut novem digitos longa, coloris obscure rufescentis.

Duodecima species. Foliis & caule quidem ut antecedens, sed panicula longiore & pene pedali, subtiliusque composita, atque coloris viridis.

Decima tertia species. Iacape Brasilianis, Lusitanis autem corrupte *sape*: Gramen junceum & tenue. Ex radice geniculata, juncea, alba, assurgit ad trium pedum altitudinem; caule primum simplice instar culmi filiginis, tereti, qui postea finditur in aliquot folia graminea, angusta, in medio nervum album secundum longitudinem habentia: nullum habet saporem manifestum; nec florem fert nec semen. Valet contra serpentum morsus, hoc modo: si manus fuerit morfa, fiat post manum ligatura ex hoc gramine, venenum ultra non serpet.

C A P. II.

Filicis species, Trifolii species, Polipodium, Ononis.

FILIX *Brasliana*: in duorum, trium aut etiam quatuor pedum altitudinem assurgit, caulis quadratus, ex ruffo nigricans, splendens, lanugine ruffa obductus. Folia ejus alata sibi invicem alternatim opponuntur, quinque aut sex digitos longa. Foliola autem alæ sunt tenera, viridia, itidem alternatim opposita, in ambitu subtiliter serrata; in uno autem latere cujusque folioli, pulvis secundum oram folioli in longum adpendet ruffus. Nascitur ubique in Mediterraneis.

Filix an species? Planta caule lento, sarmentoso, rufescente, serpit atque fruticibus aliisque plantis se circumvolvitur: folia ad caulem alternatim sunt posita elegantissime dissecta, referentia dentatas illas texturas quas foeminae solent conficere. Nec florem fert nec semen. Copiose nascitur prope fluvium Capibaribi. Nascitur & alia species haud multum dissimilis in Insula Tamaraca.

Filix an Polipodium? Herba unico caule assurgens in trium circiter pedum altitudinem recto, continente folia indirecte sibi invicem opposita, seu potius alternatim posita, circiter quatuor digitos longa, angusta, acuminata, & in ambitu subtilissime serrata; atque postica parte secundum nervum in longitudinem ubique brunna aspergine variegata.

TRIFOLIUM species videtur Herba quæ copiose nascitur in *Sinu omnium Sanctorum*. Ex radice recta, paucis filamentis prædita, arbusculæ pene figura ad unius aut duorum pedum altitudinem assurgit, in multos ramulos expansa: suntque caulis ramuli lignosi, atque hinc inde acutis spinis muniti. In pediculis propriis, in quolibet ramulo tria foliola sibi sunt apposita more Trifolii. Hinc inde prodeunt in pediculis digitorum longis flosculi ex viridi albi, magnitudine florum Anagallidis, subtilia staminula in medio habentes. Flosculos sequuntur siliquulae teretes, circiter duos digitos longæ, in quibus semen rotundum, referens limacis concham, coloris epatici. Quando semen est maturum, siliquulae sponte dissiliunt & effundunt semen. Herba odorem habet instar Foenugræci.

HERBA quæ passim in Brasilia nascitur, an Trifolium Americanum spicatum dici potest? Ex radice lignosa, lenta, gracili, aliquot assurgunt caules sesquidigitum circiter alti, qui unum atque alterum ramulum nanciscuntur. Caulis rotundus, pilosus & quasi geniculatus. Ad genicula autem in brevi petiolo, nascuntur juxta se tria folia, superius viridia, inferius pilosa & canescentia. Flosculos fert in spicam congestos purpurei coloris. Post quos proveniunt siliquulae compressæ, hirtæ, incurvatæ seu lunatæ, ut in herba quam vocant Ferro-cavallo, & quasi decise; nam maturæ in tot concedunt partes, quot grana continent seminis. Semen est magnitudine Sinapi, sed figura phaseoli ex albo flavescens & punctum fuscum parvulum loco hili habens, sapore quasi pisi. Inter eundem hæc siliquulae facillime vestibus adhærescunt: ideoque Lusitani vocant hanc herbam *Amores*.

POLYPODIUM Brasilianum & radice VIII. aut IX. digit. longa, nodosa, digitum crassa subruffo musco obducta, interius ex albo flavescente, saporis subdulcis cum quadam austeritate,

rate, succulenta, ascendit caulis tres aut quatuor pedes altus, striatus, contortus niger aut ruber, qui in summitate multa habet folia, trina sibi directe vel alternatim opposita, quatuor circiter digit. longa, plus digit. lata, late viridia, mollia, nervo obscure ruffo secundum longitudinem: juxta quem in utroque latere inferiori quadruplex series punctorum pulveris lutescentis è ruffo conspicitur; & inter punctula à nervo per latera transversim multæ tenues venulae virides.

ONONIS non spinosa & floribus luteis. Multi caules teretes, lenti, pilosi, ex una radice enascuntur longi, partim humi procumbentes, partim surrecti, ad tactum quasi pinguiusculi seu glutinosi; è quibus hinc inde alternatim & quasi se amplecterentur in exortu prodeunt ramuli, quos eodem modo, hinc inde petioli breves complectuntur, atque quilibet tria foliola, quidam etiam tantum unicum continentes: suntque foliola oblonga, angusta, nervo secundum longitudinem & venulis obliquis infeme prædita, & leviter pilosa. Flosculos ex sinu prodeuntes fert luteolos Ononidis modo.

CAP. III.

Arundines & Cannæ.

IATABOCA Brasiliensis dicta Silvestris Arundinis est species, in viginti aut plurium pedum altitudinem excrecit, & anterioris brachii acquirit crassitudinem, medullofa, & exterius

coloris è viridi subflavescentis: ramos autem habet alternatim oppositos & in iis ramulos ad eundem modum, dimidium pedem plus minusve longos, solitarios vel plures, & usque ad octo, juxta se proxime positos: ramuli autem circa exortum spina muniuntur: in ramulis folia sunt alternatim posita, in quolibet septem, octo, vel novem, graminea angusta, acuminata, atque late viridia, quatuor aut sex pedes longa. Nec florem fert nec fructum. Magnum autem impedimentum objicit hæc planta viatoribus, siquidem paucis mensibus vias obturat,

celeriter crescens & recrefcens absciffa. Cæterum ufurpatur ab Indigenis pro lignis ad parietes ædium: excavatur etiam atque impletur aqua à viatoribus ad itinera agenda per loca deferta & inaquofa.

VVBA Brafilianis dicta, Nafhthos Græcis, *Arundo Sagittaria*: itidem in viginti aut plurius pedum affurgit altitudinem. Caudex illius reftus, inferius ad trium aut quatuor pedum altitudinem quafi lignofus & durus, reliqua parte fpongiofus & lævis: inferius albicantis flavi coloris, fuperius plane viridis. Craffities ejus inferius quatuor aut quinque digitorum; fuperius digitum auricularem æquat. Verfus inferiorem partem habet folia quafi convoluta, fuperius refta & plane lævis, atque ex hac fiunt fagittæ. Caulis habet interdum unum atque alterum ramum. Tredecim aut quatuordecim pedum altitudine à terra, per trium circiter pedum longitudinem, veftitur foliis arundinaciis, anguftis, & pene fex pedes longis. Supra horum foliorum finem circiter duos pedes, rurfus lævis eft & fine foliis.

MEERV Brafilianis dicta, *Canna Indica* Car. Cluf. Rar. pl. Hiftor. lib. IV. cap. 54. in octo aut decem pedum affurgit altitudinem, caule arundinofo, fucculento, viridi, digit. craffo; quem per intervalla ambiunt folia folitarie pofita quatuor aut quinque digit. etiam fefquipedem longa, decem aut undecim digitos lata, fimilia foliis Paco. Superius habet caulis tres aut quatuor ramos, qui multos ferunt flores, tribus foliis linguiformibus constantes, circiter duos digit. longis, erectis, quæ circumdantur ab aliis foliis acuminatis & convolutis, in medio autem funt duo angufta, paululum contorta, atque in horum medio adhuc unum folium inftar ligulæ, habens ad latus ftamen fufcum in quadam prominentia. Flos eft inodorus, coloris ignei. Post flores fequitur fructus, nimirum corpus oblongum, teres, in tres exedras extuberans, echinatum, inftar fructus Ricini, coloris viridis, at ex parte rubefcentis: quum vero femen intus maturum eft, tunc nigricat: dividitur interius in tres cellulas, habens in qualibet, ut plurimum, duodecim grana feminis, magnitudine piforum, rotunda, lævia, nigra, & duriffima: malleo contufa continent intus duriffimam fubftantiam albam, quæ cavitatem intra fe habet inftar vitri vinarii & in cavitare illa corpusculum inftar vermiculi cafei, ex quo progerminatio fit, ex hoc femine vulgo corollæ precariæ fiunt. Radix humanam craffitiam acquirit, longa, fplendide ex albo flavescens, inftar cepæ squamas habens ruffas, atque fucculenta: per intervalla autem hinc inde habet tubera feu prominentias faftigiatas, unde novos profundit caules, nam perennat hæc planta.

Annotatio. Hæc Planta ut bene obfervat Car. Clufius loco ab Auctore citato hyemem noftam ægerrime admodum patitur, diligentia tamen haud difficulter etiam in nofta Batavia confervari interdum poteft, & vidimus utramque fpeciem nonnunquam florentem, atque radice fe propagantem, fed ante primum frigus in hypocauftum transferenda eft, nam

frigoris

frigoris impatientior est. Observat autem doctissimus & diligentissimus auctor, è vetustis stolonibus cum marcescentes in vaporario præscinduntur, lacrymam exstillare albam, Tragacanthæ æmulam, subdulcem & lentam; atque in ipsis foliis etiam senescentibus existit tenue

quoddam excrementum nitri sapore. Quo nomine, inquit, veteribus dicta sit hæc planta, me ignorare fateor ingenue.

Reperitur & alia species prioris speciei Meeru similis figura, colore foliorum & venis, sed flos variat: folia quoque sunt angustiora, magis acuminata, ac ut plurimum circa inum caulis erumpunt ex vaginis: in medio assurgit caulis ferens aliquot flores paulo majores quam prioris: constat autem flos tribus cochleari-formibus (puta Lusitanici) foliis, tres digit. longis, incurvatis, in quorum medio adhuc angustum foliolum, sesquidigit. longum, instar cuspidis directe extensum. In postica parte floris, post tria illa majora folia, itidem talia foliola duo mucronata extant, ita ut totus flos octo constet foliis, & adhuc in medio, more Gladioli, staminulum flavum, extremitate sua fuscum obtinet. Flos inodorus & flavus. Semen & radix ut prioris. Nigritæ comedunt radicem.

Annotatio. Audio Plantam

hanc jam & semen suum maturasse in Horto diligentissimi Botanici Henrici Munting M. D. Groningæ, unde spes est illam magis familiarem cœlo nostrati sensim futuram.

C A P. I V.

De Camaris variis.

CA M A R A Brasiliensis; diversæ ejus reperiuntur species: *Camara tinga* & *Camara flore albo*: utraque autem fruticescit.

Camara flore rubro: caulis hujus hirsutus in multos expanditur ramos: folia habet serrata, menthæ crispæ similia, sed magis splendentia, leni hirsutie prædita, & ad tactum mollia, bina sibi invicem ubique opposita, quodlibet brevi pediculo insidens. In extremitate ramorum, uti & ad exortum foliorum ad caulem proveniunt oblongi pediculi aliquot juxta se positi, multos flosculos habentes rubros. Post flores sequitur uvula, baccis plena viridibus, magnitudine baccarum Sambuci: & uvula cum baccis similis est fructui Chamæpericlymeni Car. Clusii Rar. Histor. lib. I. cap. 38. Flos insignis odoris: & ipsa herba superat odore Mentham.

Huic plane similem speciem inveni ad ripam Fluvii S^{ti} Francisci, excepto colore floris, qui plane flavus erat.

Camara flore albo: caule lignoso, duro, quadrato, hispido, in duorum aut trium pedum assurgit altitudinem, atque in multos expanditur ramos; partim etiam caules longi in terram procumbunt, serpentes cum suis ramis. Folia autem habet rugosa, hirta & ad tactum dura, in ambitu serrata, splendentia, saturate viridia, bina semper sibi invicem opposita, & ad exortum ramorum sparsim. In extremitate autem ramorum & summitate caulis umbellatim proveniunt flosculi parvi, instar florum Lychnidis chalcædonicæ, coloris candidi seu lactei, suavis odoris. Tota planta odorem habet fere instar Menthæstri.

CAMARA VVBA Brasilianis, in proximam altitudinem adfurgit, caule hirsuto, nodoso. Folia quoque hirsuta & ad tactum aspera, in ambitu serrata, urticae foliis similia, inaequalis magnitudinis, bina semper directe sibi opposita.

In extremitatibus ramorum enascuntur flores, magnitudine florum Bupthalmi, egregie lutei, novem foliis constantes, & in medio umbilico magno, luteo, cui admixta staminula nigra, odoris quasi medii inter urticam & mentham.

Planta ad tactum plane glutinosa sentitur.

Post flores sequitur semen oblongum, nigricans, ut in cichorejo.

ANNOTATIO.

Icon quam hic damus, quamquam illam acceperimus cum adscripto nomine Camara uuba, potius videtur alterius Camarae de qua ante Author; nam manifeste baccas pro fructibus representat; cum huic tribuantur semina oblonga instar cichorei; quod hic monendum duximus, ne quis erret.

Ceterum haec videtur illa planta quam Fr. Ximenes scribit à Mexicanis vocari *Tomatizicazli*, quae species, inquit, est urticae, atque in molem humanam adolescit; folia habet succida, grandia & plena spinis & villis, caules laeves & blancos, flores luteos. Nascitur locis calidis & frigidis Provinciae Mechuanæ & alibi: saporis est amari, cum quadam acrimonia, temperie calida & sicca. Decoctum spissatum curat ulcera vetera, & lenit dolores capitis, si illa abluatur.

C A P. V.

Aguara ponda. Iacua acanga. Caacica. Innominatae duae.

AGVARA PONDA Brasilianis, Myouros sive Myurus, Belgis Rattensteert: in sesquipedalem aut majorem quoque altitudinem affurgit, caule geniculato, tereti, viridi: ad singula autem internodia folia habet quatuor, quinque aut plura, angusta, serrata, & fastigiata, viridia, inaequalis magnitudinis. In summitate caulis spicam unum pedem longam, teretem, undique flosculis eleganter caeruleo-violaceis plenam, coloris ut violae martiae nostratis: quilibet flosculus constat quinque foliolis subrotundis, ac integer flosculus non male refert violam martiam, ac paululum quoque ejus odorem. Radix illius recta, mediocriter crassa, & multas parvulas radículas adjunctas habens adhuc filamentosa.

Reperitur & alia praecedenti plane similis, nisi quod spica florum lata est, cubicis foveis insignita loricam representans, viridis: ex foveis autem illis prodeunt flosculi caerulei ut in altera specie, quam descripsimus.

IACVA ACANGA Brasilianis, *Fedagozo* Lusitanis, species est Scorpioeidis. Affurgit in duorum

duorum aut trium pedum altitudinem, caule hirsuto, piloso, multis ramis prædito: folia bina

sibi opposita cum aliis parvulis habet, vel etiam quandoque solitarie posita, suntque corrugata, similia foliis Scarleæ, raris pilis vestita, oblonga.

In extremitatibus superiorum ramorum nascitur spica decem aut duodecim digit. longa, in qua unicus ordo flosculorum, coloris è luteo & cœruleo mixti: quilibet flosculus autem figuram habet parvi calicis: extremitas spicæ curvata solet esse instar floris vulgaris Scorpioidis.

Post flores sequitur semen milii nostratis similitudine, flavum, triangulare, & circa extremitatem acuminatum, figura pene fagopyri, sed fusci coloris.

Radix pedem aut sesquipedem longa est fere recta; pauca aut nulla filamenta habens, cortice fusco, intus alba, lignosa ac lenta, sapore subdulci sed parum manifesto.

Reperitur & alia species plane priori similis, nisi quod paulo major sit quo ad caules. Radix eadem est, folia autem paulo molliora, spica quoque ut in priori incurvata, flosculi albi seu lactei, quinque foliolis constantes.

Semen denique rotundum, non triangulare ut in priori.

Annotatio; Non invenio has species Scorpioidis hæcenus à Botanicis esse descriptas.

CAACICA Brasilianis, *Erva de Cobra* Lusitanis; ex radice parvula fi-

lamentosa multi proveniunt caules juxta se, semipedem aut etiam pedem longi, ex viridi rufescentes, paululum hirsuti, & unius digiti intervallo habentes nodos; & ad singulos nodos duo folia subtiliter ferrata, apposita, magnitudine & figura æmula foliis Veronicæ, aliquantum hirsuta, superne viridia, inferne albicantia. Inter folia ad nodos multi prodeunt flosculi viridis coloris cum aliquantillo rubore mixti, in umbellam compositi. Tota planta fundit lacteum succum. Præsentissimum est remedium contra serpentum morsus herba hæc contusa & imposita. Valet etiam ad alia vulnera.

Planta (quam Auctor non nominat) ex radícula alba, multis filamentis prædita, protrudit unum aut duos cauliculos, teretes, virides, ramosos, hinc inde foliolis vestitos instar sinapi. In summitate cauliculi nascitur longa spica flosculorum albissimorum, tantæ magnitudinis, quantæ Acetosæ minimæ. Post flosculos sequitur semen ex fusco cinereum, rotundum, mediæ magnitudinis inter semen sinapis & papaveris, hirsutum, ad tactum ut capitellum herinacæ. Tota planta septem aut octo digitorum altitudinem acquirit.

Planta (cui Auctor nomen non apposuit) ex radice brevi, multis filamentis prædita, emittit novem aut decem caules, teretes, rufos, unum vel duos pedes altos, qui folia opposita sibi habent, figura foliorum salicis. In summitate caulium & ramo-

rum

rum prodeunt flores albi, longis pediculis innitentes, quatuor circiter digit. longis, similes plane floribus Tanacetii, sed vix sextam partem æquant. Bini flosculi juxta se positi, in proprio singuli pediculo in caule quovis & ramulo inveniuntur. Caulis lentus & succulentus.

CAP. VI.

Plantæ innominate duæ. Caapotiragoa.

PLANTA hæc (*quam auctor non nominat*) in pedalem atque etiam majorem excrevit altitudinem, caule nodoso partim incumbente terræ, partim se surrigente: pars quæ terræ

incumbit crebras agit radículas. Distant nodi circiter trium digitorum intervallo, ex quibus prodeunt folia, unum aut duo minimum digit. longa, nervo & quinque aut sex venulis secundum longitudinem, ut in Plantagine, superius viridia, inferius parum cinerescens. In summitate caulis duo folia parva sibi applicata inveniuntur, figura conchulæ quam misellam vocant, ex quorum medio flos enascitur eleganter cœruleus, foliis tantum duobus obrotundis constans, aliquot staminula habens cœrulea, flavis apicibus. Tota planta Gentianam aliquo modo representat.

Radix teres, tenuis, longa, sine fibris, hepatici coloris.

Reperitur & alia planta habens flores instar Loti tetragonolobi, folia oblonga, caulem crassum, striatum, paulum hirsutum, multis ramulis præditum.

PLANTA (*quam Auctor non nominat*) caule lento, anguloso, ruffo, serpit, & trium aut quatuor digitor. intervallo, in pediculo digitum longo, tria semper folia sibi apposita habet, quinque aut sex digitos longa, in ambitu serrata, late viridia, nervo & venis obliquis conspicuis prædita.

Ad pediculum foliorum alius pediculus quinq; aut sex digit. longus provenit ruffus, qui umbellam habet instar Sambuci, flosculis minimis, qui nullis foliis constant: in totum sanguinei elegantissimi coloris; quilibet eorum figuram habet rhopali quo leprosi mendicantes circumcurfant.

CAAPOTIRAGOA Brasiliensis: ex radice longa contorta, lenta, exterius fusca, intus candida, multi enascuntur caules quadrati, duorum aut trium digitorum intervallo geniculati, octodecim, viginti, & interdum plures digit longi, qui partim terræ

incumbunt, partim se surrigunt. Ad singulos autem nodos annascuntur duo, tria vel quatuor folia,

folia, figura & magnitudine hyssopi, inæqualis tamen magnitudinis. Quidam etiam caules hinc inde ramulos protrudunt ad nodos, eodem modo foliis vestitos. Caulis autem, ramuli, & folia sunt pilosa, viridia, incana.

In summitate caulis & sesquidigitum sub ipsa, & tali intervallo rursus versus inferiora, verticillatim enascuntur flosculi, globuli luforii magnitudine, plurimi, albi, quatuor foliolis constantes: & prope quemlibet verticellum flosculorum bina foliola hyssopi æmula. Post flosculos capsulæ rotundæ striatæ sequuntur, magnitudine myrtilorum, in quibus semen continetur: *cujus formam Auctor describere omisit*. Planta hæc falsi est saporis & proinde Kali geniculatum seu vitriaria potest appellari. Frequens est in locis arenosis maritimis, in mediterraneis autem nequaquam reperitur.

Reperitur & alia ejusdem species, cujus caulis lignosus, etiam partim terræ incumbens, partim surrectus. Folia autem Rosmarini æmula ad genicula caulis consistunt: atque ibidem flosculos habet multos, congestos, candidos, in capitelli figuram circa caulem.

CAP. VII.

*Paomirioba. Imominata. Micambe. Tareroqui. Ivapecanga
seu Sarcaparilla.*

PAIOMIRIOBA, orobus Brasiliensis mihi flore Loti luteo. Ex unica radice multi prodeunt caules, circiter tres pedes longi, lignosi, virides, nodosi, in multos ramos divaricati, qui è nodis prodeunt: in quolibet ramulo octo vel novem folia, nimirum quatuor vel quinque paria sibi invicem opposita, plane similia orobi pannonici Car. Clusii Rar. Histor. Lib. vi. cap. 44. in extremitate ramorum enascuntur flosculi, quinque foliolis constantes, plane similes illius orobi pannonici, sed omnino lutei.

Flores sequuntur siliquæ, quatuor, quinque, sex aut septem digitos longæ, teretes, paulum compressæ, haud crassæ, incurvæ ut ensi polonicus: quæ per maturitatem fiunt fuscæ, & sponte rumpuntur, atque effundunt semen rotundum, latiusculum, compressum, fuscum, paulo majus lentibus. In qualibet siliqua quinquaginta & interdum paulo plura semina continentur. Toto anno floret & fert semen.

Aqua distillatur ex hac planta, quæ usurpata, comminuit & expellit calculos vesicæ.

Radix longa, recta, multa superius habens filamenta, flavi coloris.

Radix contra venena: folia contra *Bichos de Cu*: semen cum aceto contra impetiginem valet: stranguriæ quoque radix medetur.

Planta quoque contusa & calide applicata laterum doloribus auxiliatur.

A N N O T A T I O. Natæ nobis aliquoties plantæ hæc è semine ex Brasilia misso, sed nunquam floruerunt.

PLANTA (cui neque nomen dat neque Iconem, ita ab ipso describitur) è radice proveniunt aliquot folia, viginti aut paulo plures digitos longa, late viridia, splendentia, ad tactum mollia, figura foliorum majoris Lathi, nervo crasso in medio secundum longitudinem, multangulari, venis vero transversim eminentibus. Inter hæc folia assurgit caulis teres, digiti minoris crassitie, & duarum spithamarum longitudine, in quo julus spithamam longus, coloris

loris ut julus juglandis, verum quinque aut sex digitos crassus: videturque quasi compositus ex quadratis gemmis, quarum quælibet in medio punctum habet brunnum; subsequente tempore hæ gemmæ prodeunt (etiam planta evulsa & in cubiculo appensa) & cum prodierunt ad tertiam digiti partem, sunt elegantis brunni coloris; dehinc amplius se produunt & reliqua sui parte sunt coloris eximie incarnati, cum paululo brunno superius. Fructus ita integer cum prodiit, tribus subtilissimis filis quasi pilis appendet: interius autem habet pulpam candidam & nucleum in medio.

MICAMBE Angolensibus, (& ut videtur ex Africa in Brasiliam translata) in pedalem circiter altitudinem assurgit caule tereti, contorto, quem circumdant foliola parvula, & hinc inde ramuli circiter duos digitos longi, quorum singuli sustinent flosculos ex albo subluteos: sequuntur dein siliquæ incurvatæ, obrotundæ, teneræ, in quibus multum seminis nigri, rotundi, majoris quam papaveris. usurpatur à Nigritis in cibis.

ANNOTATIO. Missum nobis hujus Plantæ semē è Brasilia aliquoties, nomine *Mosambes d'Angola*, quod & feliciter pullulavit, & præsertim æstate hujus anni 1700 c. XLVI. non modo folia & caulem produxit, sed & floruit liberaliter, & semen tulit, quod tamen à levissimo frigore, initio Octobris, cum ipsa planta corruptum fuit. Est autem elegantissima planta; foliis similibus pentaphyllo, flosculis singularis conformationis sed minutis admodum: siliquis contortis; sed cum in eo esset ut iconem fieri curarem, præter expectationem periit.

TAREROQUI Brasiliensibus, *Matapasto* Lusitanis, species est Payomiriobæ ejusdem figuræ & eadem radice, caule, ramis: flore quoque eodem sed paulum minori, eadem dispositione foliorum & ejusdem coloris. differt tamen foliorum figura: nam hujus sunt digitum aut paulo plus longa, figuræ ovalis, ad exortum suum angustiora, superius viridia inferius nonnihil incana; nervo secundum longitudinem & venis obliquis prædita. Post solis occasum folia sua componit & quasi marcescit, mane iterum explicat. Semen rotundum, nigrum, minutum & multum diversum à semine Payomiriobæ.

ANNOTATIO. Et hujus plantæ semen sæpius è Brasilia ad nos delatum, sed non tam feliciter pullulavit quam payomiriobæ, ut differentias harum plantarum non licuerit liquido observare.

IVAPECANGA Brasiliensibus, Sarcaparilla Hispanis. Caule sarmentoso, lignoso, lento, viridi serpit, aculeos seu spinas hinc inde habente acutas. Folia solitaria, quinque, sex, vel etiam duodecim digitos longa, exterius acuminata, & tres, quatuor aut quinque digitos lata, ubi latissima; in quibus tres nervi insigniter conspicui secundum longitudinem tendunt, transversim autem multas minutas venulas habet vario flexu discurrentes; exterius dilute, interius virent saturate. Ad quemlibet cujuslibet folii pedicellum (qui brevior) duæ claviculæ prodeunt lentæ, longæ, quibus aliis plantis se firmiter annectit.

Flo-

Flores fert racematim: sequuntur dein baccæ, primo virides, mox cinnabriæ, ubi autem maturuere, nigrae, rotundæ, magnitudine mediocrium cerasorum: quælibet in umbella consistit seu proprio breviori pediculo, quorum pediculorum decem aut duodecim uni longiori insident. Baccæ autem rugosæ ut cerasa siccata. Intus continent unum aut duos lapides albo-flavos, duros, in quibus durus albicans nucleus. Datur & alia species hac validior. Vide Monard. cap. xxii.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. Mexicani vocant *Mecapatli* nobilissimam illam plantam quæ Hispanis dicitur *Sarcaparilla*, cujus in Nova Hispania plures reperiuntur species, quas hic ordine recensimus. Prima est quæ passim nascitur in Hispania & præcipue in agro Hispalensi, in campis & vallibus, quam quidam Botanici referunt ad Smilacem asperam, quæ à Dioscoride describitur: hæc reperitur haud longe à Mexico in pago S. Fidei, juxta fontem cujus aquæ suavissimæ & saluberrimæ per aquæductus in civitatem deducuntur; itemque in *Tzompango* & Provincia Hondura, unde potissimum infertur Europæ; de cujus figura nihil attinet dicere, quia Dioscorides exacte illam describit, neque illius facultatibus, quas obtinet easdem cum cæteris speciebus; licet Dioscorides nihil dicat de illius temperamento, neque virtute qua provocat sudores & tollit dolores juncturarum atque aliarum partium, multasque alias sanat infirmitates graves ac pene incurabiles; sed solum explicet illius vim qua resistit venenis & inter alexipharmaca numeratur. Est itaque hæc planta species Sarcaparillæ; licet Hispani, qui nunquam adierunt Americam, non patiantur id sibi persuaderi, neutiquam tamen negabunt qui illam comparaverint cum cæteris speciebus novi orbis, quanquam Americana non producat semen: verum haud insolens homines fastidire nota & peregrina atque longius petita admirari & magni facere. Est frigida & sicca, licet non omnino careat partibus calidis & subtilibus, quibus movet sudores & corroborat calorem ventriculi (& licet alii hoc negent) mundat renes & ureteres: sanat morbos chronicos. Variæ & multæ sunt opiniones de exhibendi modo, quas omnes hic referre nimis longum foret; solum modo quomodo simplex decoctum fiat ad ordinarium potum, credo enim vix ullam domum sine illo reperiri: Sume unciam unam Sarcaparillæ recentissimæ, siquidem facile potest haberi, & divide illam & conscinde minute & cum quatuor azumbris (id est, octo sextariis) aquæ tantisper ebulli donec quarta pars consumatur; reliquum bibitur ordinario. De liquore, quem solent præparare non pauciores sunt opiniones, verum essem author iis qui in America Sarcaparillam sunt usurpaturi, ut utantur succo è recentibus radicibus expresso, (siquidem ubique sunt obvix) quatuor unciarum quantitate singulis vicibus; observavi enim mirabiles effectus, tam in lue venerea, quam in aliis morbis, & credo nullum magis salubre medicamentum posse reperiri. Ex Clus. edit. cap. xxi. Doctor Monardes in priore parte sui operis describit syrupum è Sarcaparilla compositum cum aliis simplicibus, quem longe utilissimum esse sæpe deprehendit, fit autem ad hunc modum: Sarcaparillæ uncia duæ minutim concisæ: Guajaci triti quatuor unc. Zizipha sex & triginta, pruna passa xxiv. utraque ossiculis repurgata: florum Boraginis semuncia, violarum tantundem: pugnus hordei mundati & fracti: in sex aquæ sextariis lento igne coquantur ad quatuor sextariorum consumptionem, exprimuntur valide & colantur: & decem hujus decocti unciis, admiscetur una syrupi violati. Calidus mane & vesperi sorbendus datur, eodem servato ordine, qui solet in ejuscemodi positionibus observari, sudorem si quis subordiatu detergendo. Conceditur ab initio eius pulli gallinæ exigui, & servatur idem ordo qui in usu Guajacan, & bibunt aquam aut decoctum simplex quod modo descripsimus. Ea ratione curatur omne genus morbi gallici, atque aliæ etiam infirmitates, quæ usu Guajaci aut Chinæ curari solent. Fit & alius syrupus, hoc modo: Sarcaparillæ octo uncia concisæ & confrica in octo aquæ sextariis ad sex consumptionem coquantur; in binis qui supererunt sextariis, sacchari libræ iv. injiciuntur, fitque syrupus ut moris est. Hujus uncia tres mane & totidem vesperi sumuntur; prandium esto è cibus boni succi, cœna sobria, potus ex aqua Sarcaparillæ simplici. Eo utantur donec absumtus sit, quo tempore ad sua negotia peragenda egredi non vetabitur. Curat hic syrupus plerosque è morbis supra dictis sine molestia.

Idem Ximenes, de specie Sarcaparillæ quam vocant *Quaubmecatl*. Incolæ *Tauquulan* vocant hanc herbam *Cocozcapalli* sive *Cocoztic palancapalli*, Mechoacani *Tzhuatzoz* quæ est species Sarcaparillæ peregrina, habens radices furculosas, è quibus saliant caules volubiles, cum horridis spinis & multis capreolis, folia ejus sunt similia ocymo acuminata & curtata cum certis laxitatibus & nervulis qui discurrunt per longitudinem; nullum fert semen; pollet eisdem facultatibus quibus cæteræ. Reperitur ad radices Vulcani haud longe à pago Atlalaluca omnino similis planta, verum radices sunt tenues & fibræ graciles. Sunt qui omnes has plantas referendas putent ad species Chinæ, verum quia radices plurimum differunt, magis credendum est sui generis esse plantas, licet figura foliorum, caulium volubilitate & ca-

preolis conyeniant. Sunt frigidae & siccae omnes, & licet non omnes adstringant, sunt tamen utiles contra dolores juncturarum & alios quosvis natos è lue venerea: & ad sudores ciendos: inveterata ulcera sananda, & morbos pertinaces & chronicos; adversus vitia quae nervis accidunt; pluresque infirmitates, ut vulgo jam notissimum est. Idem Ximenes: Quau-timecapatl illa species, cujus radices in Hispaniam transferuntur, fert folia grandia figura cordis, caules volubiles & spinosos, radicem furculosam, fructum producit nullum: obtinet multos capreolos, qui illi ex omnibus partibus enascuntur. Nascitur in campis Totoppec & Miztitlan, verum optima creditur quae provenit in Hondura, & potissimum infertur Europae.

CAP. VIII.

Camaru. Inimboy. Alibea species. Cararu. Sempervivum marinum bacciferum. Icipu. Perexxil.

CAMARV planta dicta Brasiliensibus; Solani vesicarii est species. Ex radice parva, alba, multis filamentis circumdata, nascitur caulis satis crassus, quadrangularis, nodosus, viridis, pilis albis vestitus, qui in multos se expandit ramos itidem nodosos, qui & ramulos profundunt, ut plurimum binos sibi appositos: ad nodos folia nascuntur duo vel tria, dilute viridia, ad tactum mollia, longis pediculis innitentia; figura cordis, crasso modo in ambitu dentata, similia foliis nostratis solani vesicarii. Ad exortum foliorum in proprio pediculo, ex thecula rotunda prodeunt flosculi parvi pallide flavi, unica quidem parte constantes, sed in quinque angulos expansi; intra florem sunt quinque maculae obscure purpureae quasi ungues, & quinque staminula itidem purpurea. Quidam flores tantum quatuor angulos habent, & totidem maculas. Flosculi se claudentes stellam quadrangularem vel quinquangularem exacte referunt. Post quos sequitur fructus pallide flavescens, cerasi magnitudine, folliculo inclusus modo nostratis Halicacabi fructus; nimirum pentagono, turbinato, cujus anguli lineis purpureis intexti. Pediculus fructus haud ita longus & itidem purpureus. Fructus comeditur & est sapore fere ut nostras Halicacabus. Herba cocta servit lavandis cruribus.

INIMBOY Brasiliensibus; spina illa quae fert lobos illos echinoides Car. Clusio memoratos: in cynosbathi magnitudinem excrescit; caudex & ramuli pleni spinulis hepatici coloris, lignum autem intus medullosum instar sambuci. Habet in quolibet ramo multos ramulos directe oppositos; in ramulis porro folia itidem opposita à quatuordecim ad viginti in uno ramulo, qui inter quodlibet par foliorum duobus munitur aculeis. Sunt autem folia late viridia, splendentia, fere cylindracea, & unum circiter digitum longa. Flores fert in spicam congestos luteolos. Hos sequuntur lobi spinosi, hirsuti, coloris, cum maturuerunt, hepatici, in quibus singulis continentur duo globuli durissimi, cinerei coloris, glabri & splendentes, qui quassato lobo strepitum edunt: nucleus interior ex albo flavo, amari saporis, instar Lupinorum. Lobus autem per maturitatem disilit & effundit globulos.

ALTHEÆ

ALTHEÆ species. Caulis rectus, teres, uno latere rufescens, ad duorum aut trium pedum assurgit altitudinem, ramis multis hinc inde explicatis; folia singulatim posita in pediculo tres aut quatuor digitos longo, in tres vel quinque laciniis secta, crassè in ambitu serrata, nervis & venis rufescentibus, superne saturate viridia, inferne incana, hirsuta & ad tactum mollia. Ad caulem prope exitum foliorum & in summitate caulis & extremitatibus ramorum provenit flos egregie incarnatus, constans quinque foliis, stamineque in medio incurvato. Florem sequitur semen, nimirum tot triangulares, hispidae, adherentes capsulæ gryfei coloris, juxta se in orbem positæ, quot folia flos habuit: in quibus semen triangulare, subrotundum, & figura lunæ gibbæ, coloris gryfei, magnitudine farris.

CARARV Herba dicta Brasiliensibus, Lusitanis *Bredos*, est species Bliti. Ex radice alba, satis crassa, multi prodeunt caules, ab uno ad quatuor pedes alti, cum foliis similibus Blito, quæ interdum quasi farina videntur aspersa. In summitate fert flosculos, virides spicatum congestos ut in Blito. dehinc semen provenit minimum, instar seminis papaveris minoris, rotundum, paulum compressum, nigerrimum, splendens, pelliculæ gryfeo fuscæ inclusum.

Herba oleris loco coquitur ut Beta aut Atriplex, estque boni saporis & cito mollescit cum coquitur.

Annotatio. Fr. Ximenes scribit in Nova Hispania reperiri multas species Atriplicis, tam silvestres quam hortenses, quas Mexicani generatim vocant *Hautiquilul* & Hispani corrupto nomine *Quilites*; & studiose ad-

modum colunt in suis hortis, præsertim quam

vocant *Tlapalhuahquilul*, quæ radicem habet grossam, brevem, fibrosam; caules rossos, folia oblonga & per interna serrata, ejusdem coloris, quæ cocta manducantur & sunt grati saporis, addito oleo & aceto.

An sempervivum marinum bacciferum? In sesquipedalem aut majorem altitudinem assurgunt multi caules, digitum crassi, lignosi, fragiles, teretes, foliis circumcincti, eo modo quo Brassica solet aut potius Portulaca: quæ sunt egregie viridia, crassa, succulenta, figura foliis Portulacæ similia, verum longe majora & magnam Acetosam æquantia. Inter folia in singularibus pediculis prodeunt flosculi, quinque foliis constantes, uno latere in ambitu serratis, albi coloris, figura caryophyllorum. Flores sequuntur baccæ, magnitudine olivæ, nigrae, splendentes, succulentæ, carnem habentes instar nigrorum cerasorum, multam; & nucleum in medio instar pruni, nullius apud incolas usus.

Radix longa, recta, uno latere multa filamenta coacervata habens, lignosa, albicans, sed intus subflava.

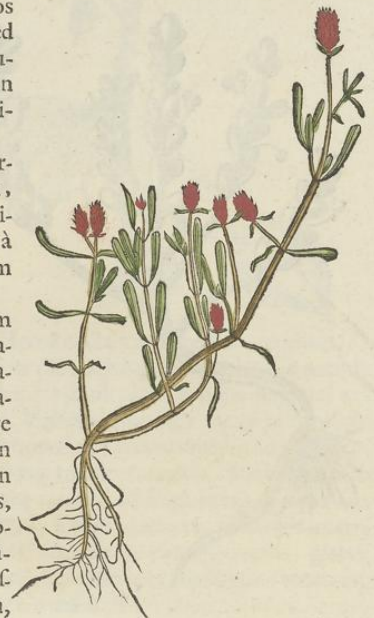
ICITO Brasiliensibus, cujus multæ sunt species: circumvolvitur se arboribus. Lignum ejus lentum, vimineum, cortice cinereo: folia dilute vi-
rentia, hinc inde in ramulis posita, cõspicuis venis trans-
versim prædita, quatuor cir-
citer digitos longa, acumi-
nata. In ramulorum extre-
mitatibus multi prodeunt
flosculi, constantes quinque
foliolis albis, deorsum in-
curvatis; in medio autem ha-
bent multa staminula colo-
ris lutei, odoris sunt suavis.
Post flores sequitur fructus,
*quem tamen ab Authore nostro
descriptum non inveni.*

Annotatio. Dubito an hæc
planta sit eadem cum *Apara-
qua* quam Fr. Ximen. ita de-
scribit. Radices agit longas
& per intervalla tuberosas;
è quibus saliant multi cau-
les, qui subeunt arbores &
eisdem se applicant: fert fo-
lia instar aurantiæ mali, flo-
res albos & minutos, fru-
ctum nullum. Decoctum ra-
dicum haustum mitigat do-
lores è lue venerea natos; &
est utile contra impeditam
movendi facultatem.

PEREXIL Lusitanis; Cri-
thmum marinum non spino-
sum posses vocare: semipe-
dales aut paulo longiores caules adipiscitur, teretes, nodosos, rufescentes, partim humo in-
cumbentes, partim nonnihil se erigentes. Ad singulos
nodos duo aut quatuor folia habet, hisopi æmula, sed
crassiora ac nonnihil carinata, opposita. Superius au-
tem capitulum oblongum sive ovale est, album ut in
Trifolio fere, pro flore, habens in se aliquot stami-
nula parvula crocei coloris.

Planta est succulenta. Folia & breves ramuli decer-
pti ac parum cocti superfuso aceto tanquam muria,
condiri & servari possunt, & quando libet, cum carni-
bus aut piscibus edi. Bene sapiunt ac magni æstimantur à
Lusitanis: excitant enim appetitum, movent urinam
& aperiunt viscerum oppilationes.

PLANTA (cui *Author nomen non adscripsit*) trium
pedum altitudinem acquirit, multos caules ex una
radice protrudens: qui crassi, intus medullosi, uno la-
tere fusci, altero Virides, alternatim proveniunt ra-
muli & folia, sex, septem & octo digitos longa, læte
viridia, acuminata, splendentia, paulum rugata, in
ambitu minimis dentibus serrata. Flores enascuntur in
pediculis duos digitos longis, figura cornu venatoris,
plus duorum digitorum longitudine, eximii rubri co-
loris, intus cavi: ex concavitate autem prominet fla-
men ex albo incarnatum, habens apicem magnum, ful-
cum, pilis albis. Post flores sequuntur poma rotunda,

ftriata

striata ut poma Amoris, intus distincta ut capita papaveris, semen quoque minimum & fuscum continentia.

CAP. IX.

*Ambuyaembo. Caacica seu Pheps major. Marrubrum. Innominata.
Fetica. Ipecacoantia.*

AMBUYAEMBO Brasiliensibus; Herba scandens, quæ aliis plantis & fruticibus se circumvolvitur, caule suo sarmentoso instar Clematidis. Hinc inde ad caulem enascuntur

folia unum atque alterum, in quorū medio pediculus longus continens folium solitarie positum, sunt autē folia figura cordis, lata, nervo crasso in medio & venis obliquis decorata, dilute seu fere pallide viridia (quasi paulum albedinis viriditati esset admixtum.) Hinc inde quoque fert florem egregiæ & pene mirabilis structuræ; habet enim figuram ventriculi humani, & est magnus, quippe longus absque processu & caule sex digitos fere. pediculus floris curvatus est, spithamā longus, viridis & striosus, representans dextrum seu interius orificium ventriculi humani, pylorum dictū; ab alia extremitate processū habet quatuor digitos longum, figura colli cygni ele-

vati, sed in extremitate retrorsum inclinatum, representans orificium sinistrum ventriculi seu superius cardia dictum. Secundum longitudinem autem processus ille superius apertus seu fissus est. Ventriculo huic adnectitur seu desuper incumbit tenuis membrana obrotunda, duplæ latitudinis quam Imperialis, innumeris venulis rubris varie intertexta haud male referens hepar humanum ventriculo incumbens. Totus flos coloris ex albo flavescens, venis rubro-purpureis, majoribus secundum longitudinem, minoribus secundum latitudinem, intertextus, & inter venas quasi rubro purpureo punctulatus: nullius tamen est odoris manifesti.

CAACICA (alia tamen ab illa quam Auctor ante descripsit) Brasiliensibus, Peplis major flosculis albis. Ex radice alba, lignosa, lactescente, paulo majori semipede, multi prodeunt caules, teretes, nodosi, virides, uno latere rufescentes multis ramis donati, qui partim humi jacent, partim stant erecti: ad nodos caulium, & in ramulis bina folia opposita reperiuntur, in ambitu subtiliter serrata; ramulorum paulo minora iis quæ ad caules. In extremitate caulium & ramorum multi nascuntur flosculi subtilissimi, albi, quatuor foliolis constantes: quos excipit triangularis capsula, in qua semen (quod Auctor non describit.) Tota planta copiose lactescit, quod lac commendatur à Lusitanis ad oculorum rubedinem & dolorem auferendum. Vide Carolum Clusium Rar. Historiar. libro. vi. capite xi. & Dodon. libro xii. capite xviii.

MAR-

MARRUBIVM; (quomodo hæc planta à Brasiliensibus appelletur ab Auctore notatum non inveni.) Planta hæc in duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule striato, nodoso, leniter hirsuto: ad singulos nodos ramuli tres aut quatuor proveniunt; ut & folia; quorum antiquiora similia sunt Marrubii pannionici Car. Clusii foliis, in ramulis autem junioribus Marrubii vulgaris.

Fert flosculos verticillatim positos, cœruleos, tribus foliolis constantes. Quodnam semen subsequatur ab Auctore proditum non inveni. Tota planta suavissimum odorem Marrubii spirat, & ad tactum est glutinosa.

Planta hæc (cui Author nomen non adscripsit) caule quadra-

to, piloso, partim serpit, partim assurgit, bina folia sibi opposita habens, longo pediculo innitentia, urticæ æmula, dentata, sed obtusiora in extremo ambitu. Ad singula paria pediculorum foliorum, alius pediculus longus exit, capitulum habens onustum flosculis oblongis galeatis, saturatè purpureo-brunnis: saturatioribus quippe violis martiis, odoris fere ut Camaratinga.

LETICA Brasiliensibus; Congensibus Quiquoquianpitu, Lusitanis Batata. Caule sarmentoso, lento, viridi, tenui, super terram serpit, semper nova filamenta ingerens terræ, ex

quibus novæ radices generantur. Vnius aut duorum digitorum intervallo distant pediculi in caule ab invicem, quorum quilibet duos, tres, quatuorve digitos longus, in exortu incurvatus, folium sustinens figura cordis, ut vulgo pingitur, vel etiam ad latera auriculas habens ut Ieticucu. Folia sunt dilute viridia superius & inferne quasi canescentia. Nec florem fert nec fructum, sed transplantatur scindendo in taleolas radicem & imponendo terræ, ita enim copiosissime augetur. Radices multas agit unus caulis, variæ figuræ; quædam enim quatuor, quinque, sex digitos longæ, instar rapi crassæ, quædam rotundæ, aliæ alterius figuræ: colore sunt

sunt exterius albo flavescente, interius albisimo: præbent de se succum lacteum. Coquuntur aut sub cineribus assantur, suntque optimi saporis & præferendæ nostris rapis. Batata recens contusa & affusa paucula aqua atque macerata, seipsam fermentando, fit potus, quo Brasilienses utuntur. Quædam sunt rubri coloris per totam substantiam, ac coctæ tingunt manus caruleo: Cuticula est obscure rubra; cultro concisa nigrescit instar atramenti scriptorii.

IPECACUANHA Brasiliensibus, ex radice spithamæ longitudine & ampliori, flexuosa, nodosa seu geniculata, multis filamentis lateralibus prædita, quæque corticem habet sub-

ruffum instar Tormentillæ, interius autem alba est, ac in medio habens medullam, à qua reliqua substantia viridis radice detrahi potest, medullaque removeri; progeneratur unus aut alter caulis semipedalis aut paulo longior, teres, lignosus, lentus, coloris cinerescens; partim terræ incumbens, aliasq; radices agens, partim surrectus. In uniuscujusque hujus summitate sex, septem aut octo, ut plurimum, folia infident, modo Herbæ Paris, superius saturate viridia, inferius dilutiora, nervo uno secundum longitudinem & multis venis transversis prædita instar foliorum Lupini, ad tactum ut folia Asari, sed molliora. E medio foliorum in proprio pe-

diculo enascuntur decem, duodecim aut quindecim flosculi in capitulum congesti, parvuli, albi, quinque foliolis constantes & totidem staminulis albis. Post flores sequuntur totidem bacæ brunneæ seu saturate laccæ coloris, magnitudine cerasi sylvestris: bacca continet intus pulpam albam, succulentam cû duobus granis seminis duris, flavescentibus, lenticularis figuræ.

Radix effossa in umbra non Sole sicari debet, recens ut & siccata superamari saporis pungit linguam sua acrimonia, proinde calidam in secundo gradu & siccam judico. Facultatem habet abstergerendi, meatus expurgandi ac infarctus exsolvendi.

Amat planta humidam sylvas & in hortos translata nullum sumet incrementum, quia amat sylvestria. Vfus radice, dragma una aut altera contunduntur, ac in poculo vini aqua mixti per noctem macerantur; mane leniter ebulliantur ac percolentur, bibit æger, per vomitum & secessum purgat, & non solum in dysenteria, sed etiam in affectibus ventriculi datur optimo successu. Quo autem recentior est radix eo fortior. In quibusdam plus superne quam inferne purgat.

C A P. X.

Zinziber. Mucuna. Innominata. Ibat.

ZINZIBER (qua planta non videtur Brasiliæ naturalis sed ex India huc traducta) caule haud crasso assurgit in pedalem aut etiam sesquipedalem altitudinem; folia habet xiphii seu gladioli, minora tamen, qualis & caulis. Radix non est similis Iridi neque crescit tali modo; sed ad quindecim, sedecim, plures paucioresve digitos continuæ crescunt, quæ deinde fra-

de fractura distinguuntur, alioquin constituentes radicem planam latam. Recens est exterius coloris instar lythargyri auri: intus vero flavescit; viridis saporis est fortioris quam siccata quæ ex India affertur, quæ ætate corrupta; nostra hæc optima est. Quando cum caule & folio transplantatur, folia decidunt & post trimestre demum spacium nova generantur; ideo sine caule sola radix plantanda, nam facile crescit. Habui interdum integram radicem parieti appensam, quæ ibi progerminavit ad duorum digitorum longitudinem. Februario & Martio terræ commisi & item egregie caulem & folia prouulit. Magna quantitate hic saccharo conditur.

ANNOTATIO. Vide Garziam ab Horto lib. 1. cap. XII. Aromatum Histor. & quæ Car. Clusius & Vir doctissimus apud eundem de hac planta annotavit.

Fr. Ximenes. Quod Mexicani vocant Chiliti, Orientis Arabes, Turcæ & Persæ dicunt *Ginzibit*, officinæ *Ginziber*: duæ autem illius reperiuntur species; quarum una dicitur mas, altera foemina. Mas habet folia magis aspera quam Gingiber & crassiora, verum ejusdem figuræ: radicem quoque majorem & crassioram, saporis acris & aliquantum amari: usurpatur adversus affectus ventriculi & intestinorum è causâ frigida; contusam & irrigatam oleo è Coco applicant parti dolenti, est singulare remedium: prodest itidem adversus potiones venenatas, & cum oleo jam dicto mixta imponitur vulneribus venenatis, eaque sanat; dicitur majoris esse efficaciam quam foemininum. Indigenæ Philippinarum faciunt ex illo vinum quoddam medicatum.

Foemina est vulgare Gingiber: herba est duas tertias partes ulnæ longa, habens radices plenas nodis & tuberibus, atque decussatas, è quibus enascuntur caules similes cannis, cum foliis longis & angustis, similes Lilio, & in summitate eorum capitella, haud dissimilia Stachadi. Nascitur pene in omnibus Americæ provinciis ubi feritur & propagatur tam per semen, quam per vivam radicem: nam quod sponte nascitur vile est. Colitur autem in solo pingui & bene stercoreato atque culto, sub umbra arborum: in terris calidis mensè Martio, dividuntur radices in partes pollicis magnitudine, quæ distantia quinque aut sex digitorum, in scrobes altas singulæ disponuntur & terra operatæ statim rigantur, & postea bis singulis septimanis, ubi autem prodierunt diligenter mundandæ sunt & solum sarriendum, ne detrimentum capiant: radices quotannis colliguntur ubi folia aruerint, quod fere fit initio Januarii: demitur autem exterior cortex & conjicitur in muriam, & hora aut sesquihorio maceratam exponunt Soli tantumdem temporis; tum sub recto super stercas collocatur donec omnis humiditas fuerit consumpta, nisi forte opus fuerit iterum aut tertio exponere Soli.

HERBA (cui Auctor nullum nomen adscripsit) in duorum aut trium pedum altitudinem affurgit, caule lignoso, tereti: radice lenta, alba, filamentosa. Caulis autem in ramos se pandit, qui alternatim opposita habent folia alata, unum, duos aut paulo plus digitos longa; nimirum quælibet ala continet duodecim aut plura paria foliorum viridum, similia foliis Herbæ Vivæ. Ad quemlibet exortum alarum prodit flos brevi pediculo innixus, luteus, quinque foliis constans, quorum duo reliquis minora, sine odore. Post florem sequitur siliqua compressa, duos aut tres digitos longa, semen continens ut in Herba Viva.

HERBA (cujus nomen Auctor noster non prodit) in novem aut decem digitorum altitudinem affurgit, instar arbusculæ in multos ramos expansa. Folia fert alternatim sibi invicem opposita & Rorismarini foliis similia, sed inodora: flosculos superius in ramulis albos, parvulos, Polygonatæ amulos & eodem modo dispositos, radix tenuis, albicans.

MVCVNA Brasiliensibus: caule sarmentoso, satis crasso, lento, altas ascendit arbores & implicat se ramis: in quolibet pediculo duos, tres aut quatuor digitos longo, tria ubique folia

folia sibi invicem apponuntur, phaseolorum more, oblonga nimirum tres aut quatuor di-

git. nervo & venis obliquis prædita, superius saturate viridia, inferius albicantia & subtilissima lanugine ad tactum sericum æquantia. In pediculo tres quatuorve digit. longo, qui superius in plures breviores dividitur, proveniunt flores quatuordecim aut sedecim juxta se, calicibus insistentes instar siliquarum pisi: figura floris est quasi duæ siliquæ pisi apertæ, una alteri inferta essent: nam quinque foliis constat flos quilibet, quorum quatuor duos digit. singula longa, quintum unum digit. sine odore, coloris flavi; in medio stamen fistulosum pallidum, superius multipliciter divisum in fila, quorum quodlibet apicem habet fuscum.

Flores sequuntur siliquæ, spithamam longæ aut etiam longiores, tres digitos circiter latæ, exterius rugosæ, utpote setis pungentibus, ruffis, præditæ; quæ non solum adherent & pungunt, sed etiam pustulas ardentis excitant, quæ vix octiduo sanantur & insignem excitant pruritus: siliquæ maturæ exterius nigrescunt & aperiunt se atque dissiliunt: interior earum superficies est instar matris perlarum, alba, splendida & quasi polita: in qualibet continentur ut plurimum tres phaseoli orbiculares, compressi, coloris luridi, cum femilunari macula nigra in uno latere.

majores verticello. Floret plerumque mense Junio & Julio. Fructus cum siliquis convenit cum anagyride Car. Clusii Rar. Plantar. Histor. pag. 93.

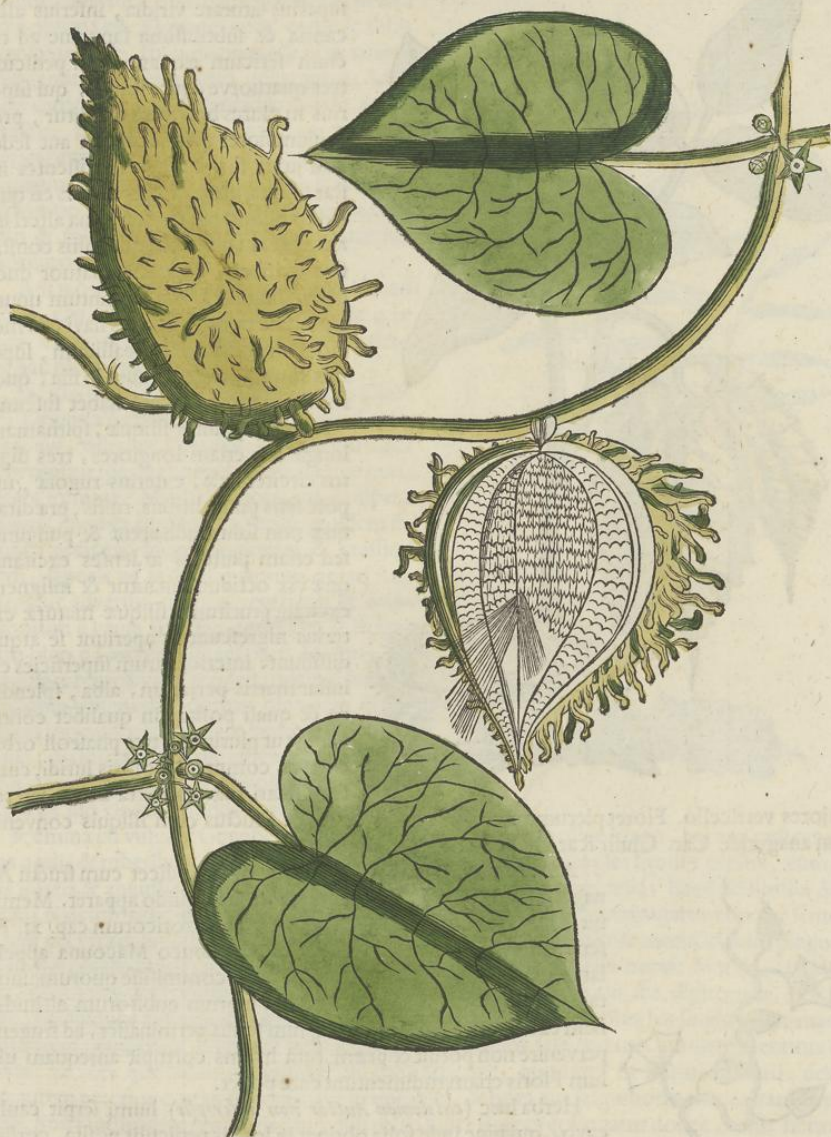
ANNOTATIO. Fallitur Auctor quod judicet cum fructu Anagyridis convenire, ut ex comparatione liquido apparet. Meminit autem hujus fructus Clusius Lib. 11. Exoticorum cap. xi. & scribit se lobos recentes accepisse è Pernambuco Macouna appellatione insignitos; seque phaseolos terræ commisisse quorum unus tantummodo germinaverit, & in binorum cubitorum altitudinem excreverit: sed, inquit, quum serius germinasset, ad frugem pervenire non potuit & præmatura hyems corruptit antequam ullum Floris etiam rudimentum dare posset.

Herba hæc (cui nomen Auctor non adscripsit) humi serpit caule cavo, qui hinc inde folia obtinet in longis pediculis posita, cordis figura atque Smilacis æmula. Flos albus, magnus, instar orbis mensarii minoris, uno tenui folio constans, in quinque angulos expanso, substrata pallida stella quinquangulari. Sine odore est, nec lactescit hæc planta.

HERBA (quam Auctor non nominat) longe serpit caule suo sarmentoso, cinereo, paulum piloso; qui duorum circiter digitorum intervallo folium habet brevi pediculo insidens, quatuor plus minusve digitorum longum, figuræ cylindricæ, nervo secundum longitudinem & venis aliquot obliquis conspicuum, pallide viridis coloris. Prope quodlibet autem folium exoritur brevior pediculus, sustinens tria foliola figura cordis, quibus insidet flos campanulæ figura, albus, & in medio sex stamina alba habens, apicibus umbræ coloris. Nigritæ Angolenses hic vescuntur foliis & floribus.

IBATI Brasiliensibus, planta caule sarmentoso, exterius cinereo, interius viridi, spongioso, longe humi serpit, aut aliis plantis se implicat. Folia semper fert bina in suis pediculis sibi opposita, figura cordis quando vetustiora, oblonga cum juniora, mollia subhirsuta, exterius paulum

paulum incana. in caule quoque multos ramulos surrectos solitarios, cum similibus foliis appositis. Flosculos fert copiosos ad cujuslibet folii pediculum, vario numero, sine propriis

pediculis: quilibet autem constat quinque foliolis & stellam quinquangularem apte representat: in medio habet obtusum stamen, haud elevatum, cum coronula quadam: totus est pallide luteus, interius umbratus, inodorus. Hinc provenit fructus oblongus, ovalis, in extremitate acuminatus, magnitudine ovi gallinacei aut anatini, ex viridi subflavus, quando maturus, habens corticem crassiore aurantiis, exterius multis prominentiis instar aculeorum praeditum: fundit de se succum lacteum, glutinosum, ita ut glutinis loco fungi possit: maturior aperit se, ac interius semina oblonga, nigra, insigni ordine disposita habet: quodlibet autem granum seminis habet floccum quasi è pluma, coloris argentei splendidiissimi. Hi flocci in extremitate fructus interius etiam junguntur, & superior pars cavitatis fructus monstrat semina, inferior floccos illos argenteos, jucundo spectaculo. Tota planta olet graviter, & copiosum lac habet albissimum.

CAP.

CAP. XI.

Sesamum. Innominata. Curuba. Iace. Cururu ape.

SESAMVM, Congensibus *Gangila*, Lusitanis *Girgilim*: caret nomine apud Brasilienses, quia non est huic provinciae naturalis, sed ex Africa huc à Lusitanis translata. Ex radice tenera,

recta, multis filamentis praedita, exterius ruffa, interius alba, exsurgit caulis rectus, quadratus, viridis; cum foliis oblongis, haud latis, teneris, colore Attriplicis albæ, quæque quasi farina inferius sunt aspersa, atque hinc inde posita, plerumque tamen bina velut sibi opposita, vel etiam alternatim posita. Flores fert albos, cito decedentes, figura campanulæ: quos sequuntur siliquæ erecte stantes ad caulem (non in ramis) virides, quadrangulæ, continententes semen copiosum, parvum, album, figura cordis: maturæ autem fiunt fuscæ, & sponte diffiliunt, ita ut semen excidat.

ANNOTATIO. Fr. Ioannes de Santos Histor. Æthiopiæ Orientalis lib. 1. cap. 4. In omnibus, inquit, his provinciis plurimum *Girgilim* reperitur, candidissimum & optimum, ex quo fit oleum, quod vulgo usurpatur & comeditur ut in Portugallia olivaceum. Contunduntur semina in vase ligneo facto ad modum mortarii, grandi. Cafres (ita vocantur Nigritæ illius tractus) vocant *Chuni*, & Portugalli *Pilaon*. Postquam bene contusum fuerit, & coactum in massam, exprimitur rite iisdem lignis quibus contusum fuit; effluitque oleum valde clarum: & amurca, quæ reliqua fit, comeditur à Nigritis, cum milio cocto loco butyri. Vide & Prosperum Alpinum de Plantis Ægypti. cap. 32.

HERBA (quam Auctor non nominat, sed cuius hanc dat iconem) caule tereti, inferius nodoso seu tuberoso, pilosoque, assurgit in pedalem altitudinem, & in aliquot se pandit ramulos: folia eius sunt alternatim posita, oblonga, & crasso modo ferrata, pallide viridia & parum pilosa. In summitate caulis & extremitate ramulorum enas-

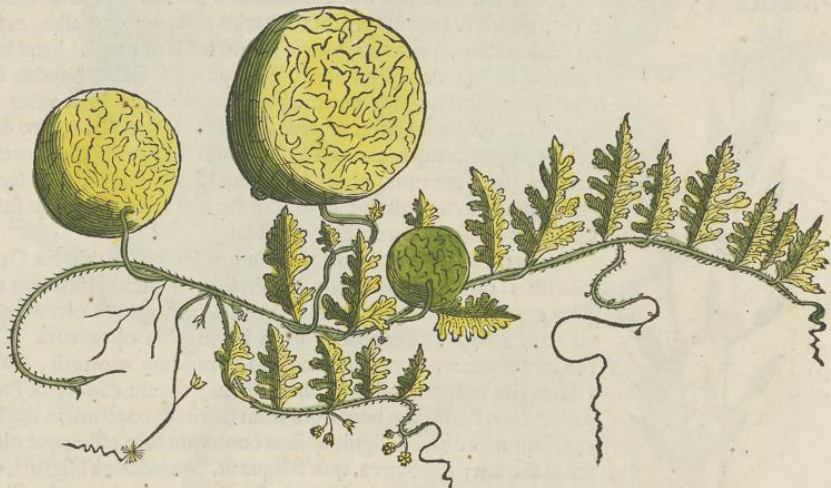

citur flos flavus, ducati amplitudine, constans quinque foliis atque in medio habens staminula lutea. Radix parvula & tota planta sine odore.

CURUBA Brasiliensibus, Cucurbita est species: primo protrudit duo folia cucumeris modo, sibi opposita, digitum longa, figura linguæ, è quorum medio postea prodit caulis sarmentosus, humi repens aut scandens cucurbitarum modo, ac capreolis suis

se annexens. Folia hinc inde cucumerum modo apposita habet, singula suis pediculis longis insistentia, in lacinias divisa, inferius hirsuta, uti & caulis & pediculus, albicantia, superius viridia & glabra: successu temporis caulis glaber, striatus ac viridis longissime serpit & interstitio semipedis, ubique pediculum protrudit tres aut quatuor digitos longum, paulum incurvatum, cui folium insidet ad tactum glabrum, viride, splendens, circinatum, septem aut octangulum exterius, sex aut septem digitos longum & totidem latum aut paulo latius. Prope pediculum cujuslibet folii clavicula prodit longa, contorta, arcte se implicans vicinis arboribus aut pedamentis appositis. Inter folia hinc inde in propriis pediculis nascuntur flores: rudimentum autem floris est corpusculum conicum ex viridi subflavum; in quinque foliola ex viridi flavescencia deorsumque incurvata desinens; ex hoc corpusculo prodit flos magnus, crassis foliis, exterius glabris, interioribus hirsutis, dilute flavus & exterius lincis seu striis virefcentibus secundum longitudinem distinctus; plusquam sesquidigitum altus, unico folio constans, verum ultra medietatem in quinque lacinias secto, ellipticæ superius figuræ, in medio corpus

rotundum flavi coloris, magnitudine avellanæ, quod speciem præbet intestinorum vituli, constatque tribus partibus separabilibus. Fructus longus est circiter quindecim digitos, undecim crassus, cortice glabro ut Pepo ex rubro purpureus. Caro seu pulpa ad flavedinem accedit, odoris dulci-acidi, instar pyrorum agrestium, saporis ingrati, ideo non comeditur, semen continet copiosum, figura & magnitudine cucurbitæ feminis, sed quod exterius in superficie sua fusco est punctulatum in obscure-flavo.

IAEE Brasiliensibus, Lusitanis *Balancia*, Belgis VVatermeloen, Melo aquaticus: caulem habet sarmentosum, hirsutum, humi serpentem, & multis capreolis se affigentem; folia profunde laciniata & incisa, longa, striata; Anguriæ Matthioli fere similia; quodlibet infidet pediculo sesquidigitum fere longo & caule humo affixa erecta stant folia. Flos parvus, flavus, quinque foliis constans, umbelico flavo: fructus rotundus seu globosus vel etiam ellipticus cortice viridi, magnitudine capitis humani, aut paulo major vel minor; carnem habet albam & in medio rubram (nimirum ubi semina jacent) seu sanguineam succulentissimam, boni saporis: tantam autem copiam aquæ dulcis, frigida, ut inter edendum tanquam è poculo hauriri possit. Semina continet multa cucurbitarum magnitudine & figura, in quibusdam coracini, in aliis ruffi coloris, quæ inter frigida majora usurpantur. Mensibus Decembri & Januario maxima habentur copia, quamvis toto anno reperiantur. Amat etiam sterile & arenosum solum, sed si arena fimo mixto teratur, felicissime provenit & fructus fert ingentis molis.

Reperitur & hic Melo nostratibus similis, sed plerumque major: carne viridi, semine albo; salubriores hi existimantur quam apud nos, & plerumque à Lusitanis, initio prandii vel cænæ comeduntur. Est & alter carne viridi, priori per omnia similis, excepto quod caro plane viridis & saporis præstantioris.

CVRVRV APE Brasiliensibus. Planta caule sarmentoso ac lento, qui sese arboribus ac fruticibus implicat, habens multos ramulos & in quolibet quinque folia, bina & bina sibi opposita & quintum in extremitate: superius viride splendentia, sex incisuras habentia ut seræ majoris dentes, estque inter hæc folia ramulus, utrimque alatus, sive ambitur cordiali folio, ut in Inga arbore.

In extremitatibus ramulorum proveniunt longæ spicæ, onustæ flosculis ex albo & viridi lutescentibus; post quos sequuntur capsulæ, triangulata in summitate, prope exortum cylindraceæ, & ubi maturiores ovalis figuræ, exterius rubicundæ: quæ sponte in tres partes dehiscunt; cortex autem exterior rubicundus par crassitie cortici mali, interius eximie est ruber, continetque quilibet fructus duas fabas Hispanicis albis magnitudine pares, estque quilibet involuta materiæ molli, albæ, nuci consistentia simili, ad tactum frigida: ex illo albo involucro faba secundum longitudinem eminet, nigerrima macula splens, seu potius semicirculo tali secundum longitudinem notata, reliqua pars fabæ fusci coloris. Continet denique faba interius carnem fabaceam flavam. Aquis injecta necat pisces. Vide Iconem in præcedentibus apud. D. Pisonem, qui & plura observavit de qualitatibus hujus plantæ.

C A P. XII.

*Avenqua. Aguape. Acetosa. Iamacaru. Iaroba. Belingela.
Camara Iapo.*

AVENQUA sive *Avenca* Lusitanis (quod nomen apud Brasilienses obtineat ab Auctore nostro non produitur) Aviantum Latinis, species est Adianthi, & quidem duplex major & minor, hic reperitur.

I. *Avenca major*, in duorum pedum altitudinem affurgit ex radice intus flava, extus nigricante, sub terra serpente & multa habente filamenta. Caulis huius tenuis, striatus, ex brunno nigricantis & splendētis coloris, & lanugine quadam hepatici coloris vestitus. Superius ramulos aliquot habet inordinate positos, qui, ut & caulis, folia habent alternatim posita, quædam tres, quædam duos, quædam unum digitum longa, dilute viridia, in ambitu dentata, atque singularis figuræ.

Nec florem fert nec semen.

II. *Avenca minor*. In eadem altitudinem affurgunt caules, ejusdem cum prioræ figuræ & coloris, sed non vestiti lanugine, verum pulvere albo veluti farina quadam aspersi. Folia alata alternatim posita habet, variæ longitudinis à semidigito scilicet ad tres digitos; in extremitate enim caulium brevissima sunt. In quolibet folio alæ hæ alternatim positæ, interiores longiores, exteriores breviores, superne saturate viridis coloris, inferius farina pulvere nigerrimo mixta asperso. Inferiores cauliculi progerminantes parum convoluti, & pulvere farinaceo plane albi sunt.

Nec florem fert nec semen hæc quoque.

AGVAPE Brasiliensibus, *Goluaon* Lusitanis: Nympha flore albo: folia nostrati habet similia, inferius multis venis implexis prædita: florem etiam talem, sed qui constat duodecim foliis oblongis, acutis, angustis, albis, & quatuor foliis viridibus subtus, suavis odoris. Nascitur passim in paludosis fluviis.

ACETOSA Brasiliensibus flore dilute purpureo. Caulisteres, viridis, succulentus: folia oblonga, lævia, solida & succulenta instar portulacæ. In summitate hujus caulis emergit alius caulis triangularis spithamæ fere longitudine, in cuius extremitate, quæ ramulos triangulares habet, nascuntur multi flores dilute purpurei, quinque foliis constantes, ejusdem coloris ut succus ceraforum rubrorum. Gratam aciditatem habet, & in acetariis utiliter usurpatur.

IAMACARV Brasiliensibus, Lusitanis *Cardon*. Fruticibus aut arboribus adnascitur spinosa hæc planta tenues radices habens quibus se illis inserit. Folia ejus crassa, triangularia, vario modo sibi invicem apposita ut in Ficu Indica: quodlibet folii latus digitum est latum substantiæ solidæ instar Aloës sive Tunæ. Folia viridia, succulenta succo viscido, haud manifesto tamen sapore præter herbaceum. In extremitatibus angularibus foliorum, sesquidigiti fere intervallo, spinulæ acutæ juxta se positæ sunt quatuor cineræ. Ad easdem etiam extremitates provenit fructus, cuius rudimento facto octo digitorum longitudine provenit in ejus summi-

summitate flos exterius constans quadraginta circiter foliis, viridibus, angustis, tres aut quatuor digitos longis, interius autem circiter viginti albissimi, latioribus quam viridia illa, in medio copiosissima stamina flava, luteis apicibus, spongiformibus; & in medio horum columna flava rotunda, superius in multas partes scissa & diducta. Flos dulcis & nauseabundi odoris. Fert fructum ovalem magnitudine Strobili & talis figuræ, eminentiis triangularibus constantem. Totus fructus corticem obtinet cortici aurantii mali æqualem, interne & externe colore Laccæ Florentiæ humectatæ, elegantissimo (triangulatæ autem eminentiæ seu acumina sunt ex viridi flava) seu laccæ & cinnabarii mixtorum: intus continet carnem ex albo cincream, succulentam, sapidam, refertam seminibus nigris splendidissimis, magnitudine & colore feminibus Aquilegiæ similibus; quæ una cum carne comeduntur.

Vide & alias species in descriptione Arborum quibus innascuntur.

BELINGELA Lusitanis; Melongela Latinis; *Tongu* Angolensibus; *Mancumba* Congensibus. Ex radice dupla vel tripla, aliquot prodeunt caules, rotundi, varie flexi, lignosi, partim serpentes, partim erecti, minimum digitum crassi vel circiter, ex viridi hinc inde purpurascetes: quibus hinc inde folia adnascuntur, pedem longa, majora aut minora, septem aut octo digit. lata, laciniata, obscure virentia, nervo & venis purpurascetibus, bractice nostræ æmula, cujus etiam odorem habent. Flos lacteus est dilute purpureis venis intertextus, unico folio constans, quod instar stellæ quinquangularis expanditur solidi hollandici amplitudine; in medio autem decem stamina lutea cylindracea unum album circumdant: florem sequitur fructus, uti flos inter quinque folia positus, magnitudine silvestris pomi aut etiam pomi colochintidis, vel etiam major, rotundus, lævis, splendens, exterius albicans, multis striis viridibus, vel etiam exterius viridis & purpurei partim coloris, quando maturus flavi: interius carnem habet albam, multa semina instar Sefami continentem. Nascuntur autem duo vel tres juxta se invicem, in proprio quilibet pediculo. Coctus fructus comeditur cum oleo & pipere, habetque saporem citrii.

Confer cum Dodonci Melongela vel malis insanis.

ANNOTATIO. Planta hæc nequaquam convenit cum Melongela vel malis insanis Dodonci, neque foliis, neque floribus, ne quidem fructibus, ut facile animadvertet qui ipsum Dodoneum consuluerit lib. xv. cap. xxxi. ita ut Auctor noster in eo fuerit deceptus. Meminit & Melongelæ Mathiolus in Dioscorid. lib. 4. cap. 71. in quo agitur de Mandragora: & sane si bene advertas majorem cognationem habet hæc planta, si fructum spectes, cum Mandragora, quam cum malis illis insanis.

IAROBA Brasiliensibus dicta *Casaca amargosa* Lusitanis. Altissimas arbores hæc planta

ascendit, caule lento, tereti, qui hinc inde in longis pediculis tria folia apposita habet Phascoli modo, sunt autem plane similia foliis Mucuna. Fructus autem similis fructui Cucete, sed ut plurimum minor, eadem pulpa, iisdem seminibus, ejusdem quoque usus.

CAMARA IAPO Brasiliensibus; Mentha corimbifera Cordi, Balsamina officinarum. Herba D. Mariæ, Mentha græca Mathioli. Lusitanis *Mentastro*. In pedalem aut bipedalem altitudinem assurgit, caule tereti rufescente, lenibus pilis hirsuto. Folia autem hirsuta, inferius quasi incana, acuminata, lata, in ambitu serrata, figura foliorum urticæ minoris. Consistunt folia ad exortus ramorum in suis pediculis bina opposita cum parvulis aliquot junctis. In extremitate autem ramulorum & præcipue in superioribus ramulis caulis, multi prodeunt pediculi, qui umbellatim flores ferunt, Tanaceti modo, constantes multis staminulis meris, lactescens & dilute cærulei mixti coloris. Semen profert nigrum, oblongum, exile, quod maturum pappis evolat. Floret toto anno: odor plantæ ut Menthaftri sed fortior; sapor amaricans. Calida est & sicca. Radix tenella multis radiculis constans.

ANNOTATIO. Mathioli in Dioscorid. lib. 3. cap. 35. Cæterum, inquit, est & herba passim in hortis crescens, folio Salviæ longiore, latioreque, Betonica æmulo, undiquaque serrato, in viridi albicante & caulibus bicubitalibus & aliquando majoribus: in quorum cacumine flores exeunt corymtacei, colore melino, Tanaceti modo. Planta in universum amara est, subadstringens & graviter odorata. Goritienibus hæc vulgo vocatur MENTHA græca: in Hetruria vero Salvia Romana, quod potius foliis Salviæ referat, quam Mentham, quin & herbam Divæ Mariæ nominant, &c. Porro non videtur eadem planta quam Auctor describit cum illa Mathioli, nam folia Brasiliensis sunt acuminata, cum illius sint obtusiora; congeneres tamen opinor, & ejusdem qualitatis, usufque in medicina.

CAP. XIII.

Hydropiper. Caapeba. Caetimay. Embuayembo. Tajoja. Serpentaria major. Erva do Capitaon. Caapomonga.

HYDROPIPER Lusitanis *Erva pulgera*. Caulem habet teretem, nodosum, viridem, & ad nodos rufescentem: folia similia foliis salignis, in summitate ramulorum proveniunt spicæ florum tenues & longæ, plenæ flosculis albis. Fert semen triangulare, splendens, obscure brunnum seu fuscum, parvum. Radix est instar capillorum longorum, fuscorum, quibus sub aqua se sustentat: nam caules oblique sub aqua natantes, ad nodos copiosas habent fibras capillatas. Herba urit linguam instar piperis.

Lusitani utuntur ad purganda vulnera ulcerosa loco Caustici.

Confer Dodoneum lib. xx. cap. 32.

CAAPEBA Brasiliensibus, Lusitanis *Erva de Nossa Senhora*, aut *Cipo de Cobras*: Scansilis planta, caulibus teneris, rotundis, viridibus, admodum lentis. Folium quodlibet seorsim positum in caule, in suo pediculo rufescenti, duos digitos longo & in exortu paululum incurvato, orbiculare vel cordis latioris, uti pingitur, figura, consistentia folio perfoliatæ simile, superius dilute virens, inferius albescens: (in quibusdam plantis folia pene omnia sunt rotunda) pediculus autem folii cujusque non inseritur in fimbriam seu extremitatem folii, sed plus dimidio digito ab ora versus medium folii, ut fit in Nasturtio Peruviano. Ad pediculos

diculos foliorum etiam pediculus provenit sesquidigitum longus, flosculum sustinens pallide flavescens, octo foliis constantem hoc modo; quatuor superius adposita sunt parva, obrotunda, his substat amplum obrotundum, adhuc magis inferius tria parva alternatim posita. In summitate pediculi inter quatuor superiora foliola, granum provenit magnitudine parvi pisi, figuræ ovalis, interius viride, hinc rubrum. Radix longa quasi contorta.

Planta hæc nullum habet odorem præter herbaceum. Folia singulare sunt remedium contra morsus venatorum animalium, ut serpentū, &c. tam in hominibus quam in bestiis, si morsui paulum contusa imponantur: curantur enim morsus sine ullo alio imposito medicamento. Radix contra calculum excellentissima & est illa quam Lusitanus dabit D. vander Dussen, optimo successu.

CAÆTIMAY Brasiliensibus, est Herba quæ in trium pedum altitudinem excrescit, caule viridi, intus medullosa, quem ab ipso exortu numerosa ambiunt folia, quatuor digitos longa, angusta, per ambitum incisa, lævi hirsutie prædita (ut & caulis) & molli lanugine paulum incana. Caulis superius in quatuor, quinque, sex aut septem ramos se spargit, & foliola parva obtinet, foliis hyssopi figura similia: in ramulis autem multos fert flosculos, florum Senecionis similes, pallide flavescens, qui in pappos desinunt, vento dissipabiles. Folia hujus plantæ acrem & calidum saporrem habent, ac cocta, contusa, atque illita sanant scabiem in quacunque corporis parte.

EMBVAYEMBO dicta Brasiliensibus, Lusitanis corrupto nomine *Occoembo*: Herba radicem habet digitum crassam, interius medullam lentissimam continentem, varie contortam exterius fuscam, interius albicantem. E qua producit Caulem lignosum, teretem, viridem, sesqui aut etiam duos digitos longum, foliis hinc inde onustum, quæ insident pediculis digitum longis, tenuia, tenera, duos aut tres digitos longa, læta viriditate splendens, nervo & venis prædita, quibus inferiore latere adhæret pulvis fuscus, quemadmodum in Lingua cervina. Floris aut seminis non meminit Auctor. Sapor radicis est acris.

TAIQIA Brasiliensibus dicta. Herba scandens & longissime serpens atque aliis herbis &

fruticibus se implicans. Caulem habet striatum, lentum, viridem, & ad eum certis quibusdam intervallis folia solitarie posita: quodlibet pediculo suo alato prodiens, tres, quatuor aut quinque digitos longum, in tres lacinias dissectum, tenerum, ad tactum tamen nonnihil hispidum, & viride: quælibet autem lacinia suum nervum & venam habet. In ambitu denique foliorum denticuli minimi prominent instar cuspidum acicu-

larum. *Florem aut semen non descripsit Auctor.*

SERPENTARIA MAIOR seu dracunculus major polyphyllos, Lusitanis *Erva de Sta Maria*. Caulibus assurgit ad duorum pedum altitudinem, rotundis, digitum crassis, ex viridi, flavo & albo variegatis instar Serpentis; quilibet folium gerit, circumferentia folii Peoniae, in quatuor aut quinque lacinias dissectum, continetque quælibet lacinia nervum crassum & varie in ambitum exsectum est, plusquam Hieracii aut Chondrillæ folia: sunt autem glabra & viridia. Inter caules foliorum etiam exsurgit caulis ut reliqui, è cujus summitate prodit vagina, pedem aut amplius longa, plus quinque digitos crassa, in extremo acuminata, quæ se aperiens pediculum satis crassum monstrat, ad quem spicæ in modum, ut in milio Indico, composita sunt grana, milii magnitudine, striata, rotunda, succulenta, quinque aut sex particulis composita, primo viridia, hinc flava & punctulis rubris subtilibus variegata, ubi maturuerunt, rubra. In his granis continetur semen figuræ ovalis, nuclei interioris cerasi magnitudine.

Radix hujus plantæ rotunda est, pomum majus æquans aut etiam superans, cuticula ex albo subrufescente prædita; superius ubi caules erumpunt, multa habens filamenta. Acris saporis est instar Ari.

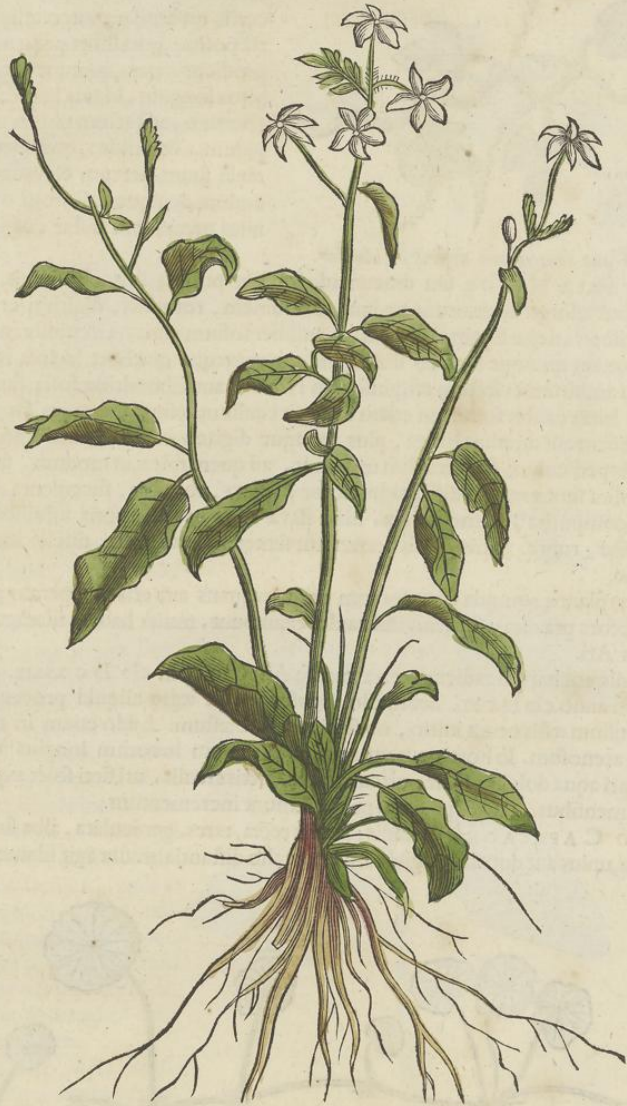
Commisit aliquot harum radicum terræ mense Augusto anni cl^o l^o c^o xxxix. & progerminarunt demum anno cl^o l^o c^o xl. Februario mense. Ita hic ægre aliquid provenit plantatum seu satum mensium æstivorum initio, ob siccitatem & æstum. Addo etiam in maritimis locis ubi solum arenosum. In hortis autem mediterraneorum locorum longius à mari distitorum, qui rigari aqua dulci possunt, circum circa ductis rivulis, uti fieri solet æque æstivis atque hybernis mensibus, sata & plantata probe sumunt incrementum.

ERVA DO CAPITAON Lusitanis: Radix recta, teres, geniculata, alba sub terra serpit, & ad genicula, unius aut duorum digitorum intervallo distantia, multa agit filamenta tenuia, &

ibidem caulem duos aut tres etiam octo aut decem digitos altum protrudit, exilem, teretem, fistulosum, ex albo purpureum inferius medio, in filum lentum habentem: quilibet autem caulis fert superius unicum folium rotundum læte viride, ut Nymphææ, sed non ita solidum, in ambitu crenatum, more folii Umbelici Veneris: caulis in centro folii aut circiter inseritur, & ex centro insertionis tenues venæ ad circumferentiam disperguntur. Radix contrita odorem & saporem habet radicis Petro Selini. Lusitani utuntur ad maculas corporis delendas, *Os Figados* vocant.

CAAPOMONGA Brafilienfibus dicta, Lusitanis *Erva do vina*. Radicem habet semipedem pene longam, lentam, tenuem, rectam, aliis radiculis interdum præditam, exterius croceam,

(cum primum eruitur, sed postea dilute umbræ coloris evadit) interius candidissimam, subdulcis saporis: è qua prodeunt caules tres vel quatuor, octo aut novem digitos longi, rotundi, nodosi, virides, ex parte rufi; partim humi serpentes, partim surrecti. Ad nodos autem prodeunt ramuli, in quibus itidem ad genicula duo, tria vel quatuor folia sibi apponuntur, aut opponuntur, digitum longa, mollia, superius saturate viridia, inferius incana: quodlibet insidet suo pediculo semidigitum longo, nervis conspicuis præditum. In summitate caulium rami sunt continentes flosculos parvos umbellatim positos, dilute rubro purpureos. propter exilitatem eorum conformatio conspici non potest, sed adhibito Megascopio, apparet hos flosculos esse instar florum campanulæ superius dentatos, habentque in medio duo staminula rubro purpurea, figuræ ut campanulæ habere solet, paulum extra flosculum prominentia duobus apicibus. Erumpunt è conico cylindræo corpusculo viridi, quod antequam se aperiat hispidum est & pingue, ita ut facile adhærescat vestimentis, unde Lusitani vocant *Carapicos*. Flosculi delineati ut per Megascopium videntur.

C A P.

CAP. XIV.

Cara · Inhame, Camaranbaya. Innominata. Quingombo.

CARA Brasiliensibus, *Inhame de S. Thome*, Congensibus *Quiquoaquicongo*; planta est caule quadrato, ad angulos pennato, viridi, hinc inde rufescenti, paululumque contorto; lon-

gissime serpit super terram aut etiam sepes ascendit, tamque late se propagat ut integri hortuli duodecim decempedas in unoquoque latere habentis aream unica planta facile occupet. Caulis enim & ramuli ejus hic illic terram contingentes protrudunt fibras atque alias agunt radices; quinimo si terram attingere non possint, nihilo minus has radices producant, sed quæ propter defectum nutrimenti ad justam magnitudinem nequeunt pervenire, ita luxuriat natura in hujus plantæ propagatione. In caule, septem, octo, aut novem digitorum interstitio, duo pediculi enascuntur apposti, quinque aut sex digitos longi, itidem quadrati & pennati, quibus insident folia, Sagittalis nostratis aut vomericis posteriori parte circinati figura, novem aut decem digitos longa, circiter sex lata, ubi latissima: lata viriditate splendentia, satis solida, septem aut novem nervis ex pediculi insertione prodeuntibus & per longitudinem excurrentibus, inferius prominentibus, superius profunde jacentibus: in extremitate sunt acuminata, acumine molli digitum longo ut in vomere prominente. Copiosum liquorem aqueum fundit caulis incisus instar lachrymarum vitis. Radix crassa est plus uno pede, octo, novem & duodecim digitos longa & plus quoque, cuticula ex cinereo fusca vestita, sub qua flavescit, intus carnem albam, succulentam & quasi lactescentem habens.

Nata mihi radix in Horto ann. 1640. quæ magnitudinem habebat Aquariæ Allemannorum. *Bottinam* vocant Lusitani. Cocta cum butyro, vel oleo & pipere condita bene sapit; sicca tamen est & farinam refert, unde & pro pane à Guineensibus usurpatur. Habui tales radices ad parietem pendentes & progerminantes in musæo meo, quas XXI. Novembris anni 1640. terræ commisi & feliciter augmentum coeperunt. Ecce illa planta quæ progerminare è radice cepit mensè Januario anni 1640. terræ à me commissa, quæque tam late se propagarat mensè Junio dicti anni, in extremitate caulis senioris, multas quasi spicas producebat, in quibus multa triangulata & turbinata corpuscula adhærebant superius, rudimenta habentes parvi floris lutei; interius autem instar bursæ pastoris cava compressum semen indicabant:

D 3

sed

sed quamvis ultra duos menses ita starent numquam tamen flos se aperuit, nec in capsulis aliud factum, sed perierunt denique omnia propter æstatis calorem.

CAMARANBAYA
Basilienfibus . Lysimachia species fruticifera . In quatuor pedum altitudinem affurgit, & dividitur in multos ramos, ruffos, pilofos. Folia folitarie posita in brevibus pediculis, oblonga, hirsuta; ad quorum quolibet flosculus provenit, calice fere duos digitos longo, cui insident quatuor foliola viridia, & cuiq; ex his superfidet foliolū flavum, constatque quilibet flos quatuor foliolis flavis. Ex calice floris fit filiqua, ut in Filio ante patrē Lobellii, quæ semen cōrinet minutulū, rotundum, splendens, coloris ex pallido subflavescentis. Fert florem & semen ab Aug. in Novemb.

Reperitur hîc & alia ejus species priori fere similis; quæ in sesquipedem adolescit, caule anguloso, striato, nodoso, viridi: ad quem folia posita vel folitarie, vel majus cum uno aut altero minore: majora tres circiter digitos longa, angusta, sâlcis modo, mollia, dilute viridia: ad exortum foliorum calix est digitum longus, cui quatuor foliola viridia, quibus quatuor flava superstant, obrotunda, facile decidua: in calice post florum casum nascitur semen.

PLANTA, (quam non nominat Auctor, sed hanc ejus dat Iconem) Caule haud lenro serpit, & aliis plantis se implicat: folia fert in pediculis, duos, tres aut quatuor digitos longis, cordis, ut pingitur, figura, mollia, dilute viridia: In pediculis autem duos aut tres digitos longis, & superius in quatuor aut quinque divisus nascuntur totidem flores, Smilacis florum æmuli, albi & ad medietem extremam, diluta purpura mixti, in medio floris existat stamen album purpurascens: in ambitu vero interiori flos egregiam stellam quinqueangularem

gularem repræsentat, quasi in illum impressa esset, albi coloris uti flos. Post flores enascitur triquetrum corpus, fuscum, subrotundum, in tres capsulas divisum, in quarum qualibet granum seminis est fuscum, magnitudine & figura medii pisi inæqualiter dissecti. Flos inodorus ut & planta, sine sapore manifesto.

QVINGOMBO Lusitanis, Congensibus & Angolensibus *Quilobo*: in duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule crasso, rotundo, hinc inde nodoso & ruffo: pediculos protrudit variis locis alternatim positos, sex aut septem digitos longos, partim ruffos, partim virides; quorum quilibet sustinet folium laciniatum, in quinque lacinias sectum, ac toto ambitu serratum, magnitudine fere simile folio ficus, superius obscure, inferius dilute virens, ac ibidem nervum ruffum & venas virides habens. In superiore caule, in pediculis brevibus, crassis, tres aut quatuor magni nascuntur flores, quinque foliis rosaceis majoribus constantes, sulfurei coloris, unguibus brunno-purpureis, qui intus & extus apparent: in medio stamen crassum sulfureum, apicibus flavis, & summitas staminis purpurea. Fructus ejus pericarpium est, tres digitos longum, pyramidale, novangulare, initio

viride, per maturitatem fuscum: constans alba & parum glutinosa carne, cortice crasso instar mali aurantii; intus in octo loculamenta longa divisum; in quovis duplex ordo seminum rotundorum, magnitudine seminis cannabis continetur, & quodlibet granum suo petiolo est appensum. Pericarpium hoc viride odoris est leguminosi & saporis subdulcis: coquitur totum in aqua & coctum comeditur cum oleo, aceto & pipere: quo immaturlus eo melius ad coquendum.

Radix alba est, haud magnæ molis, multas radículas & filamenta habens, lenta, & nullius manifesti saporis.

C A P. X V.

Immominata. Caa ataya. Erva Cidreira. Immominatae duæ. Tupai. Immominata.

PLANTA (cujus Auctor quidem dat Iconem, sed non annotat quo nomine à Brasiliensibus appellatur,) in semipedalem aut pedalem altitudinem assurgit, caule tereti, ex viridi albicante,

lanuginoso, quasi ei gossypium adhæreret. Habet autem hinc inde à terra multos ramulos longos & folia solitarie posita, inæqualis magnitudinis, quædam tres, duos, etiam tantum unum digitum longa, in ambitu crispata, figura fere folii Senecionis. In extremitate caulis & ramulorum nascuntur flores spicatum congesti, parvu-

li, splendentes, ex argenteo subflavi, figura pene ut flores Absinthii. Post flores stellulæ splendentes argenteæ remanent. Radix exilibus constat filamentis. Tota planta semper videtur quasi gossypio obducta. Odorem habet singularem fere ut Dytamnum Creticum.

Folia recentia contusa imposta culicum & muscarum morsus seu ictus sanant.

CAA ATAYA Brasiliensibus. *Erva de purga de Iuan Paez* Lusitanis. Ex tenui radícula alba in pedalem assurgit altitudinem, caule quadrangulâri, pallide viridi, geniculato, tenui, qui

qui partim terræ incumbens, ad genicula iterum radices in terram agit parvulas, partim erectus stat.

Ad quodlibet geniculum, duo foliola sibi opponuntur, nummulariæ figura & magnitudine seu rectius Veronicæ aut Chamædrus, in ambitu ferrata, & pallide viridia. Ad quodlibet par foliolorum flosculus minimus provenit, quasi galeatus, albus. Post hunc nascitur siliquula grani avenæ magnitudine & figura, quæ sponte se aperiens, semen effundit minimum, rotundum, obscure flavum, minus semine papaveris minimi. Nullius odoris est planta sed saporis amari. Hæc planta contusa, cocta in aqua ac pota, purgat egregie per superiora & inferiora.

ERVA CIDREIRA Lusitanis: in quatuor aut quinque pedum altitudinem assurgit, caule striato, geniculato. Ad quolibet geniculum duo rami sibi oppositi nascuntur & itidem duo folia opposita, tam in caule quam in ramulis. Folium quodlibet duos aut tres digitos longum, acuminatum & in ambitu ferratum, brevi insidens pediculo. In summitate caulis & ramorum spica provenit duos aut tres digitos longa, habens flosculos minimos, dilute cæruleos, multo albo mixtos. Tota planta maximi odoris, nec ante annum quamvis sicca odor minuitur, gravior quam Melissæ cum cythro mixtæ.

HERBA (quam Auctor quidem non nominat, sed hanc dat Iconem) in duorum pedum assurgit altitudinem, ex radice tenui grysea: caulis est teres, lanuginosus, in quo ab infima parte duo semper sibi apposita habet folia, digitum longa, in ambitu dentata & in utraque superficie pilosa, nervo & venis obliquis intertexta, foliis Hederæ seu Teucrii aliquantum similia. Ad bina quælibet folia aliquot parva apposita sunt foliola.

Caulis in summitate in caudam murinam longam extenditur, ac in eo alternatim (ut in Myuro) flores dupli stufri magnitudine, circinati, in quatuor quasi folia secti, insigniter rubri figura florum Lychnidis, in medio unum staminulum albescens exstat parvum. Tota planta caret odore.

TYPA IPTI Brasiliensibus, Lusitanis *Cebola albaraa*; est squilla: Bulbum habet album, rotundum, pomi nostratis magnitudine, cuticula tectum umbræ coloris, qui inferius multas agit radículas, quasdam ad novem & decem digitos longas: producit porro, duo, tria aut quatuor folia, pedalis aut sesquipedalis longitudinis, quatuor digitos lata, ubi latissima, crassa, succulenta, dilute viridia, splendentia; lineis secundum longitudinem & latitudinem viridioribus quasi texta.

HERBA hæc (quam Auctor non nominat, sed cujus hanc nobis dat Iconem) ex arida radice pullulascit, atque in bipedalem assurgit altitudinem; caulibus ab ipsa terra adposita sunt folia, quæ figuram & consistentiam habent foliorum Auriculæ muris, lanugine quadam per totum incana. Versus summitatem caulis rariora & minora sunt folia, atque in ejus extremitate est spica mollis sive pilosa, coloris è gryseo argentei, ferens flosculos quatuor, quinque, sex aut etiam plures, stufri Hollandici magnitudine, constantes quinque foliis cæruleis. Quilibet autem flos intra se lacteam stellam quinquangularem repræsentat, ac in sui medio staminula aliquot habet alba.

Planta tota penitus caret odore.

ABVTILON Avicennæ, vulgo hîc Malva appellatur atque etiam illius loco usurpatur. Vide Dodoneum.

MANDATIA Brasiliensibus est Lablab Aspini, de quo vide Car. Clus. Rar. Histor. pag. CCXXVI. Planta hæc ex Africa in Brasiliam translata; Phascoli ejus cocti comeduntur.

CAP. XVI.

Nana sive Amnanas. Tareriaya. Arapabaca. Vrucatu.

NANA Brasiliensibus, *Ananas* Lusitanis, *Iajama* Oviedi Carol. Clus. Rar. Histor. lib. 11, cap. IX. Strobilus aut Nux pinea Monard. cap. LXIII. Ex radice proveniunt quindecim

aut plura folia Aloë foliis æmula, duos atque etiam tres digitos longa, unum aut sesquidigit. lata, ubi latissima, versus extremitates angustiora & acuminata, crassa, saturate viridia, in ambitu denticulis prædita, instar dentium Lucii: in medio horum capitulum provenit instar Cinaræ fructus, ejusmodi foliolis acutis compositum, insignis Cinnabii coloris, quod successu temporis augetur, figura instar Strobili, & dum augetur inter foliola ejus procedunt flos-

culi cærulei, tribus foliolis singuli constantes. Folia plantæ magna interius ad partem qua fructus insidet etiam insigni colore rubro sunt tincta. Fructus quando maturuit magnitudinem obrinet majoris melonis vulgaris, figuræ ovalis, exterius eminentiis constans, quasi umbelicis humanis, quæ in totum flavescens coloris, per oras autem incarnati, qualibet autem in medio foliolium habet triangulatum, serratum, gryseum. Fructus odoris est suavissimi, saporis, fere instar fragorum, gratissimi, apprime succulentus. Cortex ille abscinditur & fructus secundum longitudinem in partes secatur & comeditur. Medium illius quod relinquitur inter secandum instar pilæ quadratæ etiam ambeditur, & pro optima parte habetur: in sui medio habet medullam duram & lentam instar pastinacæ quæ abjicitur: Continet fructus in se granula seminis. Fructus maturus superius plantam juniorem habet, quæ decerpitur & ita sine radice (nullam enim habet) terræ imponitur, quæ sequenti anno fructum fert. Vnaquæque planta semel & unicum fructum profert annuo spacio, & fructus novam simul plantam, quæ cum plantatur, vetus eradicatur & abjicitur utpote inutilis.

Ex fructu hoc succus exprimitur & cum aqua miscetur, daturque in ægritudinibus à Brasiliensibus prout nos hydromel damus. Condiuntur etiam saccharo & adservantur. Nana quæ vi Solis maturatur haud bona est, Brasilienses vocant *Nana cacaba*. Mense Decembri & Januario maxima habetur copia. Reperitur & *Nana brava*, id est, silvestris, cujus fructus insignis magnitudinis, ovalis citrulli magnitudine, compositus è quadrangularibus cylindris in extremitate quadrate pyramidalibus, per maturitatem flavescens, qui separari ab invicem possunt. Cavi hi sunt instar ossis in capite vitulorum quod Den Mitzahn vocamus: continentes granula ovalia innumera pallide flavescens, papaveris majoris semine majora, suavia, & dulcissimo rore imbuta instar mellis. Quodlibet corpus cylindricum separatim exprimitur digitis in os, ac granula illa rore melleo imbuta absorbentur, gratissimi saporis. Fructus etiam transversim discinditur in taleas.

TARERIAYA Brasiliensibus: an Fraxinella siliquosa? an quinquefolium folio Caprifolii? Ex radice longa paucis filamentis prædita, lenta, albissima, affurgit caulis tres circiter pedes

des longus, multis ramis præditus: folia ejus in longis pediculis alternatim positis, quatuor, quinque, sex aut septem juxta se in orbem posita, oblonga, viridia, nervo & multis venulis in-

terfecta, foliis Caprifolii haud absimilia, sed ad tactum mollia & glutinosa. In summitate caulis primo parvis foliis alternatim positis ornatur, brevibus, obrotundis: dein alternatim prodeunt ad ea pediculi longi, ad quodlibet unus continens cylindraceum corpus album, quatuor foliolis viridibus, parvulis, acuminatis infidens, hoc corpus sunt quatuor foliola floris; quo se aperiente inferius, primo prodeunt filamenta septem, tres aut quatuor digitos longa; hinc quatuor foliola floris expanduntur, quæ stant erecta, figuram habentia cochlearis, filamenta autem septem barbæ felinæ modo directe ad latera vel antrorsum extenduntur, egregie purpurea: foliis albis decidentibus decidunt & sex stamina, septimum in medio manet, ac abit in siliquam teretem, semipedem longam, continentem semen vix magnitudine sinapis, rotundum quidem sed quod in uno latere incisuram videtur habere. Tota planta ad tactum glutinosa est, & ad cujuslibet rami seu pediculi foliorum acuta est spinula. Fert flores & semen toto anno. Flos inodorus, sed folia referunt odorem Majoranæ.

ARAPABACA Brasiliensibus dicta Planta; In sesquipedalem altitudinem adsurgit, caule tereti, viridi, cavo; & vix duo folia aut duos ramulos ad latera habente: In summitate tamen caulis, duo, tria, vel quatuor (fere semper) folia sunt posita, Plantaginis facie, nervosa, in orbem disposita, & crucem effigurantia videntur, atque inter hæc aliquot ramuli surrecti, duos aut tres digitos longi, cum flosculis oblongis, dilute ex albo purpurascensibus, quæ quinque foliolis constant spicatum positis. Post floris autem occasum enascuntur globuli
feu

seu capsulae rotundae Coriandri feminis magnitudine, in quibus continetur semen exile, subrotundum, nigrum, papaveris magnitudine & figura. Radix illius est parva, alba, filamentosa, habetque odorem radicis Petroselinii.

Vide Androsacem apud Mathiolum.

Annotatio. Mathiolus agit de Androsace ad lib. 111. Dioscorid. cap. 133. & dat duas illius Icones, quarum tamen neutra ullo modo convenit cum hac quam Auctor delineavit; neque assequor quare hanc cum illa comparaverit, praesertim cum Dioscorides scribat Androsacem tenuia virgulta emittere sine foliis.

VRVCATV Brasiliensibus, Planta est quae super arbore *Vrucariiba* nascitur sine radice: verum quatuor aut quinque folia inferius lata bul-

bum faciunt ovalem; circiter quatuor digitos longum, qui intus continet medullam quandam unguenti factitii consistentia & aspectu, pinguem, ad tactum frigidam, ex albo virescentem, multa adhuc filamenta subtilia albida in se dispersa habentem. Supra bulbum folia à se invicem discedunt, suntque ibi angusta, sed in pedalem aut majorem altitudinem excresecntia, superius latiora, linguæ figura & similia Squillæ, viridia: quodlibet autem folium secundum longitudinem habet tres nervos. Nec florem fert nec fructum; inodora est planta, unguentum quoque illius inodorum. Hoc denique frigidum & ad dolores leniendos judicatur aptissimum atque efficacissimum: soporem quoque inducere experientia probatum est.

C A P. XVII.

Tajaoba, ejus radix Taja. Faborandi. Planta verbenæ facie. Mundubi.

TAJA OBA Brasiliensibus cujus radix vocatur *Taja*. Tres illius species hic reperiuntur.

Prima folio lactescente, radicem habet orbicularem, non tamen bulbosam, exterius incarnati coloris, interius flavi, cepæ magnitudine aut porri, multa filamehta inferius obtinentem, tres vel quatuor digitos longam: caulem autem brunnum seu fuscum, folia pene orbicularia & nervos foliorum rufescentes.

Secunda folio lactescente. Radicem habet itidem orbicularem, ut prior. Ex qua radice porro prodeunt caules quatuor, quinque, sex & interdum plures, rotundi, spongiosi, succulenti, virides, crassi, novem aut etiam duodecim digitos longi: cuilibet autem cauli insidet folium unicum sagittalis herbæ figura & magnitudine, quando junior adhuc est planta, alias tri-

E 2

plo

plo aut quadruplo majus, & Petafitidis herbæ foliorum magnitudine, nervos habens conspicuos, viride & ad tactum molle ut Brassica, ac in ambitu cingitur duabus venis.

Radix cocta vulgo comeditur ut Batata, estque dulcis, singularisque, quasi moschati aut floris violacei, saporis.

Vtriusque speciei folia cum caulibus crassissimis etiam inciduntur & pro olerè in aqua coquantur; mollescunt statim & optime sapiunt.

Tertia folio non lætescente: Radicem habet ut cæteræ species, caules, ut prima, fuscus, folia sagittalis figura ut secunda, sed angustiora, pedalis circiter longitudinis, superius saturate viridia, inferius albicantia, nervo & venis ex viridi flavescens; & in centro folii purpurascens. Hæc species mihi florebat circa finem Aprilis anno 1640. In caule autem longo (qualem quodque folium habet) flos erat unicus longus seu latus quinque digitos, albus, unico folio constans, cujus superior medietas alba, instar corporis elliptici per medium secundum suam longitudinem secti & veluti in scapham excavati: inferior medietas instar vulvæ, viridis coloris magnitudine juglandis & ejusdem figuræ, aperturam habens; uno verbo totus flos figura cucurbitæ in medio vinctæ dum cresceret; per albam autem medietatem floris variæ discurrent alba regulæ, quarum pars circa extremum folii quodammodo purpurascit. In medio floris stamen est crassitie pennæ anferinæ, cylindraceum, in extremitate fastigiatum, longitudinis paulo majoris duorum digitorum ac semis, constans corpusculis clypiformibus, ac vestitum brevibus villis luteolis, qui facile absterguntur. Ita autem composita sunt hæc corpuscula ut columna seu stamen læve & teres appareat. Hæc corpuscula sunt semen. Flos caret odore aliquo perceptibili: clausus adhuc totus virescit. Postea flores tulit eadem planta.

LABORANDI multæ dantur species. Prima (cujus hic Iconem damus) ad duorum pedum altitudinem assurgit, caule lignoso, tereti, per certa intervalla nodoso, tortuoso & inæquali, coloris grysci, quorum unus, duo, vel etiam tres ex una radice prodeunt & in ramos se pandunt. Radix autem haud crassa est sed in multas radículas & filamenta dividitur, exterius ex albo flavescens, interius albicans, odoris acriusculi, saporis acris ut pyretrum. In singulis ramulis ab internodiis pediculus prodiens digitum longus tria habet folia sibi crucis modo apposita, ad tactum ut Tiliæ folia, mollia, parum pilosa, nervo conspicuo & venis obliquis, ab uno ad quinque digitos longa, totidemque lata ubi latissima, inæqualis quippe magnitudinis, pallide virentia, inferne paulum candicantia. In extremitate ramulorum multa foliola parva venabuli figura sibi invicem confertim sunt apposita, in duos ramulos quasi cornua diducta, in quibus flosculi albi quatuor foliolis constantes; quos sequitur semen, duplici palea tectum ut in cannabi, fuscum, compressum, parvulum, cordis figura, cui ab uno latere pars abscissa videtur. Radix valet contra venena & ea utebatur Poius qui fungos venenosos comederat.

PLANTA Verbenæ facie; (cujus Iconem Auctor non dedit) ex radice recta, haud crassa, ad latera multis radículas prædita, alba, gustu amaricante; assurgit caulis angu-

angulosus ac nodosus in sesquipedalem altitudinem: ad singulos autem nodos duo nascuntur folia sibi opposita, sesquidigitum longa, per latera in medietate exteriori serrata; & ad eisdem quoque ramuli duo exeunt sibi oppositi, cum similibus foliis ad nodos oppositis, sed non solum duobus, sed tribus aut quatuor foliis minoribus semper junctis: & in hisce ramulis ad nodos etiam multi pediculi, breves, quatuor ut plurimum ad quemlibet nodum, quorum quilibet habet capitulum rotundum, cum parva prominentia instar cuspidis aciculæ, quod se aperiens protrudit flosculum lactescens coloris, quatuor foliolis constantem, habetque in medio multa parva staminula erecte stantia, quæ repræsentant plumam, ita ut flosculus quasi plumatus appareat.

CICVTARIA PALVSTRIS: In ipsis aquis ad ripas nascitur, & in duorum aut trium pedum assurgit altitudinem; caulis illius angulatus, striatus, nodosus, multos habens ramos & in quolibet ramulos alternatim positos, qui folia itidem alternatim posita habent, tres aut quatuor digitos longa, in octo vel novem angusta & acuminata foliola dissecta, ita ut cornua cervina pene referant: coloris dilute viridis, sapore apium referentia. Folia autem in ramulis exteriora sunt minora interioribus. Fert flores, sed illos non invenio ab Auctore descriptos.

MVNDVBI Brasiliensibus Herba, in pedalem aut bipedalem altitudinem assurgit, caule quadrato aut striato, ex viridi rufescente, & piloso. Hinc inde nascuntur ramuli primo quasi caulem amplectentes & foliolis angustis, acuminatis stipati; mox habent nodum ac trium vel quatuor digitorum longitudine extenduntur; continetque quilibet ramulus quatuor folia, duo semper sibi opposita, paulo plus quam duos digitos longa, sesquidigitum lata, superne læte viridia, instar trifolii, inferne paulum canescentia, nervo conspicuo & subtilibus venulis quasi parallelis dotata, raris quoque pilis vestita. Ad exortum ramulorum qui folia gerunt prodit pediculus sesquidigitum circiter longus, tenuis, flosculum gerens flavum & per oras rubentem, duobus foliolis constantem, more viciorum aut trifolii. Radix illius haud longa, tenuis, contorta, filamentosa, cui adnascuntur folliculi ex albicante grysei, figura minimæ cucurbitæ, oblongæ, magnitudine Myrobalani, fragiles: quilibet autem continet in se duos nucleos, pellicula saturate purpurea vestitos, carne intus alba, oleaginosa, sapore pistaceorum, qui comeduntur cocti & inter bellaria apponuntur. Multum tamen comesti capitis dolores causare ajunt. Fructu integro quassato nuclei intus strepunt.

Confer Monard. cap. LX. *Anchie* Peruvianis, Hispanis ibi *Mami* vocatur, uti traditum lib. x. cap. 2. Descriptionis Americæ.

CAP. XVIII.

Caraguata seu Erva Babosa. Herba immominata caule Portulacæ.

CARAGVATA Brasiliensibus. *Erva Babosa* Lusitanis, Aloë Latinis. Radice cum Aloë Americana Dodonci, foliis cum vulgari convenit. Nimirum ex radice crassa, brevi, assurgunt folia viginti aut plura, crassa, succulenta, acuminata, utroque latere dentata seu spinosa, unum vel etiam duos pedes longa, pallide viridia, atque hinc inde gryseo colore maculata. Inter folia prodit caulis, tres aut quatuor pedes altus, in duos ramos divisus, quorum quilibet fert

fert spicam florum flavorum: est autem quilibet flos caryus, digitum longus, ad oram sextupliciter scissus, continens totidem staminula flava apicibus flavis. Insidet quilibet flos suo petiolo brevi, & apertus propendet deorsum, adhuc autem clausus directe ad latera: est inodorus.

ANNO TATIO. Hæc planta aut eadem est aut ejusdem speciei cum Maguey seu Metl Mexicanorum; cuius plures reperiuntur in Nova Hispania species; de quibus ita Fr. Ximenes: prima species fert folia similia Aloës, verum multo majora & crassiora, utrimque spinosa & desinentia in durissimum & acutissimum mucronem; excrescit interdum caulis in proceritatem mediocris arboris, & est duplex; in cuius extremo nascuntur flores lutei, oblongi, & in fastigio stellati & successu temporis semen instar Asphodeli aut Batatarium; radix illius est crassa, brevis & plena fibris; propagatur è surculis seu stolonibus qui exeunt circa plantam principalem. Est patiens omnis foli licet magis amet cultum & frigidum coelum: neque enim metuit ullam coeli inclementiam, aut marcescit propter siccitatem. Reperitur maxima copia in rota Nova Hispania, & si homines ea temperantia viverent qua convenit, sola videtur hæc sufficiens subministrare quæcunque usus flagitat, præter alios innumeros usus quos præstat. Nam primum, integra planta præbet insigne sepimentum hortis & prædiis: folia tegularum vice funguntur ad pluvias excludendas, caules tignorum: foliorum nervuli & fibræ eundem usum habent quem nostrum linum & cannabe aut gossypium, ex illis enim fila, panni aliæque telæ fiunt: è spinis autem clavi, acus, aciculæ, stili, terebræ ad aurículas perforandas: hisce & barbari in supersticioso Deorum suorum cultu corpora sua affligebant: nec ad bellica instrumenta idoneæ erant. Porro radendo novacula petrosa stolones emanat è concavitate liquor quidam tanta copia, ut ex una solummodo planta, mirabile dictu, interdum quinquaginta aut plures arobæ effluent: è quo liquore fit vinum, acetum, mel & saccharum: liquor quippe per se dulcis coquendo redditur multo suavior & spissior, ita ut tandem in saccharum coaglescat. Ex eodem succo & vinum fit affundendo aquam & admiscendo semina aurantium & melonum, aliæque ut facilius inebriet, nam huic vitio imprimis obnoxii sunt barbari, quasi peniteret homines esse natos & brutis similes esse satagerent. E saccharo illo faciunt acetum, dissolvendo in aqua & exponendo soli novem diebus. Succus movet menses mulierum, lenit ventrem, movet urinam, mundat renes & vesicam, frangit lapillos, purgat ureteres: eundem si bullitus fuerit cum Tabaco aut Pitzitl xochitl aut Matlaxochitl vulnera curare produnt. Folium Maguey assum & expressum in scutella, addito pauxillo nitri bene triti, si inungatur cicatricibus recentibus, brevi tempore illas ita tollit, ut vix ullum vestigium relinquat. Folia & caudex in subterraneo furno percocta, sunt edulia & sapiunt Diacitrum. Folia rosta & applicata medentur Spasmo & mitigant dolores (præsertim si succus calidus una hauriatur) licet è sue venerea orientur, quia sensum tactus obstupefaciunt. *Hæc ille.* Porro plerique Scriptores qui de rebus Americanis commentati sunt meminerunt hujus plantæ, Gomara, Acosta, alii, qui omnes fere consentientia tradunt iis, quæ Franc. Ximenes hic tradit ex Doct. Franc. Hernandez: videndus & Carolus Clusius in Rar. Plant. Historia lib. v. Longe autem aliam plantam esse oportet quam D. Joachimus Camerarius describit & cuius Iconem dat in Epitome de plantis, sub nomine Aloës Americanæ; quia scribit folia abundare succo amaro, & alia quæ minime conveniunt cum superiori descriptione. Credo hanc Camerarii esse veram Aloën aut saltem ejus speciem; nam & nuper accepimus à nostris in Africa & quidem Loanda S. Pauli degentibus ibidem abundare ejusmodi plantas qualem D. Camerarius describit, è qua & succum expressum liquidum atque etiam coagulatum miserunt, Aloë veræ Indicæ æmulum, & qui haud dubio eandem purgandi facultates obtinet, quare differentia

rentia harum plantarum bene est observanda, cum alioquin foliis & quibusdam aliis notis inter se convenient.

HERBA (cujus nomen Auctor non prodiit) caule Portulacæ tereti, geniculato, ruffo, humi serpit & quibusdam fibris se firmat in terra: ad quodlibet autem geniculum quinque aut sex folia apposita, figura foliorum Lavendulæ, veruntamen crassa & succulenta ut Portulacæ. Inter folia in singulari pediculo fert flosculum dilute purpureum, quinque foliolis constan-

tem deorsum incurvatis & multis ejusdem coloris staminulis in orbem dispositis, quæ in medio adhuc stamen viride ovale continent. Radices hic inde unicam agit, pennam anserinam crassam, innumerabilibus subtilissimis filamentis circumdatas, & caule serpente fibræ ex illo variis locis prodeuntes se terræ infigunt.

CAP. XIX.

Quiya varia species.

QUIYA Brasiliensibus, Lusitanis *Pimenta*; multæ dantur illius species, ut plurimum figura fructus differentes, cum in cæteris fere convenient.

Prima vocatur *Pimenta Malaguetta* (quam de Angola primum venisse dicunt) quam Brasilienses vocant *Quiyaqui*, in arbusculæ formam & trium aut quatuor pedum altitudinem assurgit, caule lignoso, qui varie in multos expanditur ramos, qui habent opposita folia, vel in pediculo alicujus folii rursus duo opposita foliola: quodlibet folium habet suum pediculum tenuem, longiusculum, estque figuræ oblongæ, acuminatum, nervo & venis obliquis præditum. Ad exortum foliorum in pediculis longis, duobus, tribus vel quatuor juxta se positis nascuntur flosculi inodori, quinque foliolis constantes, coloris ex albo pallidi, habentque in medio totidem staminula è cinereo cærulescentia. Sequitur fructus cylindrico-pyramidalis, crassitie majoris chordæ violæ, coloris coccinei, quando maturuit, interius granulis obrotundis compressis refertus, acerrimi saporis, & cæteris speciebus acrior multo.

Annotatio. Ne quis erret alia longe est planta ab ea quæ fert notissimum aroma Malaguetta, quod Belgæ nostri vocant Grayn, quod ex Africa affertur, nam neque semen neque planta ullo modo conveniunt, siquidem Malaguetta semen nascitur in lobis pene ad modum Ireos, & folia dicitur habere similia Gladiolo.

Secunda species vocatur a Brasiliensibus *Quiya cumari*: eadem figura cum prima specie crescit, verum folia sunt paulo majora & solitarie posita; nec flos differt, aut figura fructus, nisi quod major sit & crassior, & magis saturate rubens.

Tertia species vocatur à Brasiliensibus *Quiya apua*, Lusitanis *pimenta rotunda*; magnitudine est fructus cerasi nostratis acidi, coloris rubri. Reperitur & alia hujus species quæ in hoc tantum differt, quod fructus vix dimidiæ sit magnitudinis, & haud major nucleo cerasino, dilutiusque rubet vel etiam flavescit.

Quarta species Brasiliensibus dicitur *Quiya uca*, Lusitanis *Pimenta grande* seu *Pimentoës* quæ folia habet angustiora & longiora quam secunda, & fructum tres digitos longum cylindricum, acuminatum, rubrum, cum maturuit. Alia invenitur ejus species, cujus fructus se deorsum incurvare solet instar unci.

Brasilienses hæc pimenta conterunt cum sale, & mixturam illam vocant *Iuquitaya*, eamque usurpant ad cibos inter manducandum ut nos salem. Optima est ac bene sapit. Eandem quoque miscent cum farinha & piscibus coctis, exentis spinis, ac mixturam illam appellant *Pira-quiya*, quam usurpant iter facientes. Bene sapit & durat ad aliquot dies.

ANNOTATIO. Hujus plantæ Iconem non damus, quia apud Botanicos obvia est, & jam

jam dudum in hortis colitur. Operæ pretium tamen duximus hic addere quæ Fr. Ximenes de hac planta prodidit. Mexicani, inquit, vocant *Chilli* plantam quæ fert filiquas illas, quas Insulæ Hispaniolæ incolæ vocant *Axi*, & Antiqui, ut quidam volunt, Siliquastrum, Hispani Piper Americanum & Actuarius Capsicum. Hæc planta licet jam dudum in hortis Hispaniæ fuerit culta, non modo propter ornatum, verum & usum in condimentis; tamen quia in America plures illius species observantur & filiquæ illius in tam frequenti sunt usu, ut vix edulia reperias quibus non admisceantur, & facultates illius itidem notissimæ sunt, operæpretium puto illam describere, & varias illius species quas vidi, indicare. Folia autem pene omnium specierum sunt similia Solani foliis, *Quauhchilli* tantum excepta cujus folia sunt minora: fert flores candidos, è quibus enascuntur filiquæ, initio quidem rubentes, tandem veluti adusti coloris instar uvarum passarum, plenæ semine minuto, subtili, candido & umbonato: sapore acri & caustico, ita ut calidum censeatur in quarto gradu & siccum in tertio: licet viride obtineat succum excrementosum, qui tandem consumitur. Vnde fit ut flatus excitando excitet venerem: atque etiam alvum solvat, non sine torminibus, præsertim in iis qui non assuevere; alioquin moderate sumtum movet alvum, (Cujus causa videtur illius acrimonia) menstrua atque urinam; corroborat ventriculum à causa frigida debilem: excitat supra modum appetitum genus quoddam Chilli falsum, mixtum cum Thomatis, ut vocant, *Mitomatl* appellant: evacuat humores pituitosos è quacumque parte corporis, præsertim illos qui juncturas coxarum obsident, & Sciaticam solent generare. Hæcicis ventrem ac lumbos claviculis aut aciculis chille imbutis pungere, ut solent barbari, utilissimum putatur remedium. Veruntamen si quis crebrius & immoderate Chille utatur, inflammabit renes & hepar excitabit dolores in renibus, phrenesin & dolores hypochondriacos, abscessus internos & similia mala. A Barbaris fere pro cibo ordinario, ab Hispanis vero pro condimento usurpatur. Nascitur locis tam calidis quam frigidis, melius tamen temperatis aut aliquantum calidis.

Prima illius species appellatur à Mexicanis *Quauhchilli*, quasi dicas arboream, & in Hispaniola ubi minor est & filiqua rotundior *Axi* montense sive Caribicum: hæc species omnium minima est, forma & mole similis oleastri fructibus; & cum omnes species calidæ sint in quarto gradu, hæc omnium calidissima est & maxime caustica; quare tantum condimentis loco piperis adhibetur; producit semen toto anno.

Secunda species vocatur *Chiltecpin*, quia colore & figura valde similis est mosquitis, id est, culcibus; dicitur aliis *Totocuilal*, quod sonat sterces avium, ob colorem & parvitatem; audio ab incolis S. Dominici Insulæ Huaratinac appellari: hæc species licet viridior videatur, tamen citius virorem deponit. Tres illius numerantur species pro diversitate locorum in quibus crescunt, & tempestatum quibus colliguntur. Prima est vulgaris: altera huic quidem similis, sed vergens ad nigrum colorem, unde *Tlilchilli* nominatur: tertia minima omnium feritur mense Septembri & maturat fructum à Decembri ad Calendas Apriles.

Tertia species appellatur *Tzanalchilli*, feritur mense Augusto, locis cultis, quando jam pluvia cessant; maturat fructum à Novembri ad Martium, qui principio quidem est viridis, sed sensim rubescit: In Hispaniola vocant *Axi* candidum.

Quarta species appellatur *Chilcozli*, ob croceum colorem quem addit condimentis & cibis quibus miscetur, unde in Hispaniola *Acafran Axi* dicunt: filiqua sex septemve digitos transversos longa est & mediocriter tenuis colore rubro & nonnunquam adusto.

Quinta illius species dicitur à Mexicanis *Tzinquahyo*, quia silvestris est, in Hispaniola *Axi coral* ob formam & colorem: filiqua est tenuis & quinque digitos transversos longa: feritur mense Martio, & fert fructum fere omnibus anni mensibus.

Sexta species appellatur *Tzonchilli* quia blandior est; filiqua illius est longa & lata rubri coloris: semen autem tam remissam habet acrimoniam, ut vulgo cum placentis quæ è Mayzio fiunt & *Chillaquiles* appellantur, commedatur: optimum nutrimentum præbere testantur barbari. Solent hanc speciem humi spargere ut sicceat ut ita melius possit servari, nam aliter facile corrumpitur ob nimiam humiditatem: feritur & fert fructus omnibus anni mensibus.

Reperitur & alia species quam vocant *Milchilli*, cujus filiqua quidem præcedentibus non est minor, sed attenuatur sensim & definit in mucronem; coloris est aurei, colligitur eisdem mensibus quibus Maizium. Plures præterea species observantur in Insula Hispaniola & inter illas notissima, quæ filiquas fert instar ceraforum, eadem forma & mole: nascitur autem instar arbusculæ & appellatur ab aliis quidem *Struchnodendron*, ab aliis *Speudocapsicum*, ab Hispanis *cerasus acer* Americæ. Item alia cujus filiquam vocant *rostrum pineæ nucis*: & *rostrum avis*, ob figuram utrasque. *Baboram* sive *Baniazam* corniculatam: *Cazicar* hortense: & alias quas brevitatis causa prætereo, de præcipuis dixisse contentus. *Hæc ille*. Semen hujus plantæ adeo est acre ut cavendum sit ne quis digitos ad oculos ferat, cum illud confricit; quare

quare caute admodum hoc usurpandum autumo nisi bene præparetur & aliquo frigido additamento temperetur. Insigniter enim urit linguam & guttur præsertim cum sale mixtum.

CAP. XX.

Feticucu seu Radix Mechoacan. Mandubi. Innominata.

IETICVCV Brasiliensibus; Radix Mechoacan, Lusitanis *Batata de purga*: Caulis farnentosus est longissime serpens & scandens, multangularis, lentus, rufus, etiam viridis. Folia

lia solitarie posita, quodlibet in suo pediculo digitum longo; figuram habet cordis, uti pingitur, duabus ad latera auriculis, tenera ad tactum, unum, duos, tres & quatuor digitos longa, saturate viridja, inferius nervo & venis transversis conspicua. nullum autem præter herbaceum odorem habent folia trita, caulis vero incisus lacteum succum præbet. Florem fert Convolvuli magnitudine & figura, unico folio constantem album cum paucis incarnato dilutum, intus autem purpureum. Semen continet pisi magnitudine fusci coloris, verum haud rotundum, sed quasi duæ particulae exactæ essent, ita ut fere triangularis sit figuræ. Radix medium aut integrum pedem longitudine æquat, crassities plerumque eadem & ut plurimum dupla & bifida, una parte brevior altera: exterius obscure cinerea seu fusca, recens resinam quandam fundit, & est interius alba. Habui radices per quatuor menses ad parietem pendulas in museo meo, quæ ibi progerminarunt, quælibet caulem unum, duos vel tres pedes longum, crassitie filii futuri. Hanc terræ imposui in horto, & spacio octidui secuta sunt folia, felicissimeque adolevit planta.

Vsûs. Datur pulvis illius radices in vino aut brodio, pueris ℥ss. adultis ℥vi. in ℥viii. vini vel ℥ss. pro pueris, ℥vi. pro adultis infunduntur in vini ℥x. per noctem, mane colatura sumitur & cum saccharo aut melle exhibetur. Vel: Recentes radices corticibus beie mundatis exprimuntur. per pannum, expressum sumitur per aliquot horas ut subsideat, quod subsedit siccatur in umbra (vocant *Tapiora*) huius ℥ii. & in pueris ℥i. datur semel. Fit etiam ex recenti conserva cum saccharo delicati saporis, cuius dosis choclear unum aut duo datur delicatis personis, quæ à purgantibus abhorrent. Radix hæc habet virtutem purgandi humores phlegmaticos ac serosos, uti & bilem. Valet adversus passiones ventriculi & intestinorum, ad inveteratum capitis dolorem, ad hydropem, ad prostratum appetitum.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. Radicem purgativam vocant Mechoacani *Tachuache*, Mexicani *Tlalantlaqua cuiuslapille* & aliæ nationes *Pusqua*. Tres reperiuntur illius species; quarum binæ sunt mas & fæmina, quæ ambæ forma & qualitatibus multum conveniunt; habentque radicem longam & crassam, è qua lacteus liquor emanat: caules volubiles & tenues: folia parva figura cordis; flores longos & rossos, fructum similem *pepino* figura & mole, candida cute tectum & plenum semine minuto, lato & candido, cum certis filamentis, instar gossypii quæ difficulter rumpuntur. Radix est calida & sicca in quarto gradu & si in ore masticeatur adurens: unde si hic aliorum morem imitari vellem, possem graviter reprehendere eos, qui imprudenter & ignoranter multa de illa scripserunt; neque mirum, quum illam non vidissent. Purgat per inferiora omnes humores, præcipue tamen pituitosos, si sumatur pondere dragmæ & semis aut ad summum duarum ex aqua aut vino, jusculo, aut ovo recenti: sumitur enim hoc modo facile & sine nausea. Quidam utuntur succo illius expresso, loco Scamoneæ, ad cuius species hanc putant referendam, & conficiunt ex illo tabellas cum saccharo,

quas mirabiles effectus edere affirmant. Alii solent radicem pondere sex dragmarum in pulverem redactam & in sex aquæ uncis per noctem maceratam, mane exprimere & percolare atque aquam illam exhibere: ego autem eandem misceo cum uncia aut paulo magis syrupi de Matlalutzic aut Salsaparilla aut foliorum Senæ atque ita purgat sine ulla molestia. Quum Scamonea desideratur hujus succus expressus & spissatus illius vice usurpatur in Electuariis, quæ illam postulant. Quidam & radice hac utuntur forma unguenti aut emplastri ad vitia oculorum curanda. Tertia species maximam partem nascitur in terra nigra & locis petrosis, radice magis tenui: è duabus hujus dragmis commodissime fit electuarium laxativum cum xx. dragmis Sacchari Tzautli sive Tragacanthæ, quo leniter evacuantur cholera atque flegma, nec puto in America facile reperiri posse medicamentum quod illud superet. Alii ex illius decocto conficiunt syrupum qui quantitate trium unciarum fumtus egregie purgat prædictos humores. Nascitur multis locis calidis Novæ Hispaniæ, licet Mechoacanæ provinciæ, ubi primum innotuit, præferatur; communis quoque est in Temimiltzingo, ubi radicem hanc cum cauda Tlaquatzin animalis pari pondere mixtam, mirabiles asserunt edere effectus in ciendo urinam. Oportet siccatam radicem & servari toto anno: sed in colligendo vitanda est radix haud multum illi dissimilis, quæ præsentissimum est venenum. Quum Author noster, quem sequimur, scriberet, non tam probe cognita erat hæc radix, sicut neque ipsa Nova Hispania; post illa plures illius species fuerunt repertæ, magis lenes in operando, licet tres illæ species ab ipso proditæ, celebriores sint, & magis usurpentur. Prima est quam Hispani vocant *Mechoacan* à loco ubi primum fuit inventa, cujus in illa provincia & in Guadajalara duæ reperiuntur species; una venenosa, quam Auctor noster monuit vitandam, altera quæ moderate purgat. utriusque radix grandis & crassa, sed nobilis major. Alia species quæ appellatur *Matlalutzic*, multo minus purgans quam præcedens, quam quidam perperam frigidam faciunt, haud intelligentes purgantium medicamentorum facultates, quæ nullam frigiditatem admittunt: hæc remissius purgat quam antecedens, atque omni ætatum & sexuum generi convenit, etiam pregnantibus exhibetur sine noxa: Ex hac radice fit syrupus hoc modo: Recipe sex libras radicem recenter effossarum & demto prius cortice rade & inde ollæ vitriatæ; super infunde totidem libras aquæ fontanæ ferventis, atque obtura os ollæ, & ita probe operam relinque per horas xxiv. dein exprime & misce illius colaturæ quatuor libras sacchari & coque leni igne, donec spissitudinem mellis acquirat, sumuntur tres aut quatuor hujus syrupi uncia ad purgandum.

Alia species appellatur *Xalapa* à loco ubi primum fuit reperta: hæc longe potentior est cæteris, licet mole sit minor, evacuat generatim omnes humores peccantes, sed summa opus est vigilantia eo die quo sumitur atque adeo sequenti. Ex hac quoque fit syrupus, admodum utilis in quibusvis morbis, & imprimis iis qui lue venerea laborant. Componitur ad hunc modum. Recipe radicem *Xalapa* unc. v. Polipody unc. ij. Hermodactyl. unc. i. Florum cordialium, lujubarum ana pugnum unum: Cinnamomi aut Canellæ præstantioris, nucum muscat. ana duas dragm. & semis: frangantur omnia & macerentur in sex quartariis aquæ per noctem, dein coquantur secundum artem donec mediætas consumatur: colaturæ addantur duæ libræ sacchari & percoquatur donec syrupi spissitudinem acquirat; denique cum pene refriguit, misceantur octo grana exquisiti musci. Monendi sunt qui istis radicibus utuntur ad purgandum ne postero die mane sumant saccharum rosatum aut aquam, sed potius peccusculum volucris alicujus, aut carnem ovillam assam, nam alias facile recidivam purgationis patiuntur ægri non sine discrimine. Omnes species reperiuntur in Nova Hispania magna copia: *Matlalutzic* habet radicem omnium maximam, huic proximam *Mechoacan*: multo minorem venenosa species: omnium maximam *Xalapa* licet circulosior sit & longior. Vniuersæ autem sunt calidæ & sicca in quarto gradu, præter *Matlalutzic* quæ moderate calet & lenissime purgat, ideoque & securius usurpatur. Ex iis quæ diximus apparet quantum fidei adhibendum sit Monardæ & Alfonso Inojosso in iis quæ de his radicibus scripserunt. Non differunt autem hæc plantæ foliis, floribus aut fructibus, nisi ratione soli, quo fit ut alibi majores alibi minores nascantur; tantum flores nonnihil differunt colore, qui fere cæruleus est, verum aut saturatus aut diluor. *Hæc ille.* Ex hisce autem præsertim quæ dicit de semine facile apparet plantam quam Auctor noster describit non esse eandem cum illis quas Fr. Ximenes describit. Car. Clusius notat ad Monard. cap. l. i. se anno M D L X I X. duo genera feminis accepisse ex Hispania quæ plantæ Mechoacan esse dicebantur: unum caliculo sive siliqua, semineque nigro quale est Scamonii aut Convolunli majoris: alterum oblongiori aliquanto caliculo, semine ruffo & quam superius longiore tenerioreque. Utriusque siliqua parte interiore erat lanuginosa. Ex utroque ipsi natas plantas, quæ prodibant Convolunli modo, dein proxima pedimenta scandebant multis sarmentis & amplectebantur, foliis Convolunli majoris, sed tenerioribus & colore magis flavescente; hyemis autem inclementiam eas sustulisse. Ego semen

semen è Brasilia allatum aliquoties terræ commisi & quidem adhuc superiori æstate, è quibus natæ elegantissimæ plantæ & ad sesquipedis altitudinem adoleverunt, ramulum appositum scandentes, sed primum frigus statim illas enecavit.

PLANTA hæc Brasilia familiaris. cuius tamen nomen ab Authore nostro non proditur; in quatuor aut quinque pedum altitudinem adsurgit; caule rotundo, lignoso, leviter piloso, quique superius in multos se dispescit ramos sursum elevatos. In caule autem & ramis solitarie posita sunt folia angusta, brevibus pediculis innitentia, quatuor aut quinque digitos longa, similia foliis Salicis atque pilosa; diversæ magnitudinis, in Summitate enim plantæ fiunt angustissima & parvula. Flores fert magnitudine florum Lychnidis, albi coloris, quinque foliis constantes, unguibus in medio purpureis & staminulis luteis.

Radix illius haud longa est, sed habet multas proles ad latera extensas atque etiam filamenta.

Quale semen ferat ab Authore nostro proditum non inveni.

Reperitur & in Brasilia Planta Amaranthi facie, quæ sesquipedalem aut bipedalem altitudinem adipiscitur, arbusculæ figura adolefcens, caule lignoso cinereo, quique superius habet multos ramulos lignosos & quasi geniculatos. Ad singula autem ramorum genicula rubrum est capitellum minimorum flosculorum & ibidem pediculus circiter digitum longus & rufus, sustinens folium urticae figura, verum longe minus & pallide virens.

Radix albicans, pene recta, gracilis, sed multis filamentis prædita.

Tota planta est inodora.

Quale semen ferat ab Authore nostro non proditur.

MANDVBI D'ANGOLA, in Congo vocatur *Quubaci congo*; Cauliculo tenui fermenoso longe super terram serpit, instar *Ieticu*, ac novas fibras agit in terram, atque hinc inde unius, duorum aut trium digitorum intervallo profert pediculos, tres aut quatuor digitos al-

tos, striatos, qui tria folia, phascolorum modo disposita sustinent, dilute viridia, duos & amplius digitos longa, figuræ ellipticæ, nervo secundum longitudinem & venis oblique currentibus. In eodem caule etiam flosculi proveniunt in suis pediculis egregie flavi. Caulis, ut dixi, multas fibras agit, quibus sub terra annascuntur retis fere figura & nucis avellanæ magnitudine aut paulo majoris, folliculi, quorum substantia alutam ovillam crassitie æquat, exterius terrei seu umbrosi coloris, interius splendide albi: quilibet autem folliculus secundum longitudinem circum circa quasi suturam monstrat & pressus secundum illam finditur, continens in se duo grana vel etiam unum, si minor sit, more seminis pisorum adhaerentia, pisiformia & ejusdem magnitudinis flavo-pallida, ejusdem cum pisif recentibus consistentiæ & cum siccis saporis; quæ commeduntur. Plantatur hoc modo: exempta è folliculis grana, digiti altitudine terræ inseruntur, satis amplo intervallo, sæpiusque irrigantur; (desiderant enim humiditatem) brevi erumpunt Cauliculi, qui deinde se multiplicabunt & fructus dabunt innumeros. Convenit cum *Openauck* Virginie descripto à Joanne de Laet.

Annotatio. Quia Auctor noster hanc Plantam comparat cum *Openauck*, operæ pretium putavi hic repetere quæ lib. III. cap. XXII. descripsit. America de illa dixi. Etiam radices edules sponte hic proveniunt, imprimis quas Indiginæ *Openauck* vocant, rotundæ, juglandi nuclei magnitudine pares, interdum & multo majores; nascuntur humidis & paludosis locis plures inter

res inter se cohaerentes & veluti funiculo colligatae, in aqua cocta, aut igne tosta boni sunt alimenti. Dubito autem an eadem planta merito censeretur: & magis credo esse speciem pisi sub terra fructificantis, hanc ab Auctore nostro descriptam.

CAP. XXI.

Innominata. Furumu. Cucurbita. Cucumis Silvestris. Alcea hirsuta. Conyza inodorata.

HERBA (quam Auctor non nominat sed tantum hanc ejus dat iconem) in duorum aut etiam trium pedum assurgit altitudinem: caule tereti, geniculato, subrufo, paululumque piloso: ex geniculis emittit ramulos & bina folia semper sibi opposita, brevibus pediculis innitentia, quinque aut sex digitos longa, aliquando crasso modo dentata, interdum etiam non.

In extremitate ramulorum flores nascuntur solitarii, lutei coloris, umbelico conico constantes, & in ambitu illius quinque foliolis luteis minimis.

Radix exilis admodum.

Flos tritus odorem habet suavem fere ut Chamæmelum.

IVRVV Brasiliensibus: Lusitanis *Bobora*,

Belgis Pompoen; folia fert fere similia nostratibus peponibus; & florem quoque flavum quinque foliis constantem. Fructus autem illius magnus, orbicularis, compressus, striatus, coloris exterius cinnabarii cum plurimo albo mixti, interius autem crocei: semen quoque album quale nostratibus. Boni Saporis est fructus coctus seu etiam assatus sub cineribus.

Reperitur hic quoque Cucurbita lagenae forma: cujus planta folia habet similia caeteris speciebus: flos quoque albus, magnus, quinque foliis constans, obrotundus, in medio habens stamina breviter lutescentia. Semen fructus est pallidus, compressus, utraque extremitate quasi bicorne.

Cucumis Silvestris Brasiliae, sarmentoso caule serpit super terram, in longis pediculis folia habens singularim posita, quodlibet in tres lacinias sectum, ac in ambitu dentatum, atque hirsutum. Flos flavus: fructus ovi gallinae magnitudine, elliptica figura, tuberculis per ambitum acutis, maturus est pallidus. Intus cucumeris modo semina alba transversim sita multa: edulis est.

A L C E A

ALCÆA hirsuta, flore flavo, & semine moscato, ex parte respondet Ægyptiacæ C. Clusii quæ *Bamia* Ægyptia Alpini, & sunt species congeneres. Ex semine sato primo surgunt duo fo-

liola, nummulariæ æmula, dein provenit caulis rotundus, una parte viridis, altera rufus, hirsutus, duos circiter pedes altus, crassitie pennæ anserinæ. Hinc inde in pediculis, quatuor quinque aut etiam sex digitos longis, hirsutis, uno latere viridibus, altero rufescentibus, folia apposita circinata, quinquangularia, in ambitu ferrata, hirsuta ac paulum rugosa, quædam & triangularia, duos digitos longa & totidem lata, atque etiam minora: quinque nervis è centro, ubi pediculus inseritur procedentibus, in exortu rufescentibus, secundum longitudinem prædita & multis venulis varie intertexta. Ad pediculos foliorum, unus atque alter enascitur pediculus brevior cum foliis minoribus, & in pediculo duos digitos longo flos inodorus, magnitudine & figura fere floris gossypii, elegans, quinque foliis constans, sesquidigitum longis, læte flavis, ac flavis venulis secundum longitudinem conspicuis, interius unguis foliorum insigniter ex rubro & brunno purpurascunt, ut & exterius ubi pediculo inseruntur: in centro floris est stamen erectum, semidigitum altum, flavum, cui superius quinque clavi infixi suis cuspidibus, brunni seu purpurei coloris. Flores se aperiunt bihorium aut trihorium ante meridiem & statim à meridie corrugantur & decidunt. Post florem provenit corpus pentagonum & turbinatum, duos & semis digitos longum, hirsutum, interius in quinque cellulas distinctum; in qualibet duodecim, tredecim, quatuordecim grana feminis ordine leviter adherent, ita ut in una cap-

sula septuaginta aut etiam plura contineantur grana. Semen autem est figura lunæ gibbæ aut renis ovilli, exterius gryseum, quasi leviter striatum, interius albam substantiam habens: odorem fragrantissimum moschi referentem si mastictetur. Radix longa, alba, lenta, in multos ramulos & filamenta dispersa, ita ut longitudine sua plantam æquet: & profunde inseritur terræ. Moritur singulis annis. Locustæ virides minores lubentur folia depascunt. Colitur in hortis: sevi sexto Aprilis & floruit fine Augusti & Septembri & tulit semen copiosum.

CONYZA inodorata: In sesquipedalem altitudinem assurgit, caule cavo, tereti, leniter hirsuto, & multis ramulis ex adverso positis prædito. Ad ramulorum exortum & ad nodos, bina, terna aut quaterna folia sibi opposita aut etiam juncta habet, mollia, oblonga, unum majus altero, dilute viridia, non ferrata, verum acuminata. Ad foliorum insertionem prodeunt pediculi; unum, duos vel etiam tres digitos longi, qui flosculum ferunt luteum, cum corpore ovali luteo in medio floris: magnitudo floris ut Chamæmeli, sed plane est inodorus. Quale semen ferat ab Auctore proditum non invenni.

CAP. XXII.

Garyophyllata. Camanbaya. Gandiroba vel Nhandiroba. Gnaphalium Brasl. Innominata. Iasmini species.

GARYOPHILLATA herba: Caulis ad trium pedum aut etiam majorem altitudinem assurgit, ad singula genicula quasi duos ramos oppositos habens, atque itidem duo folia, quæ cum pediculo suo quatuor digitos æquant (superiora sunt angustiora) in quinque alia singula secta, nimirum bina priora opposita & quintum in extremitate. Sunt autem folia in ambitu dentata ac læte viridia. In extremitatibus ramorum, in singulis provenit flos flavus, Tormentillæ æmulus, constans quinque foliis angustis, quibus multa foliola viridia substrata. Post flores sequitur capitulum rotundum, hispidum, continens semina oblonga, figura re-

praesentantia palos illos clavis ferreis armatos, quibus admunimenta utuntur. Radix multa habet filamenta, & odore refert Garyophyllos: Vnde nomen meruit.

CAMANBAYA Brasiliensibus; Herba est filamentosa, dependens ab altissimis arboribus, grysci coloris, & quasi lanuginosa: obducuntur illa integra arbores. Filum est, cui hinc inde certis intervallis, sex, quinque, tria, duo, vel etiam unum folium rosinarini æmulum adfistit, inodorum.

GNAPHALIVM Brasiliense mihi videtur Planta, quæ ex radice minimum digitum crassa, multis filamentis prædita, (odore aliquantum cum Elenii radice conveniente, sapore tamen haud manifesto, perenni & quæ novos subinde caules protrudit) sex interdum & plures prodeunt caules, mediocriter rotundi, inferius crassi, ad trium pedum altitudinem, geniculati, quasi ob folia quæ illos ambiunt subfusi & alba lanugine obfusi: folia autem ambiunt multa, tres vel quatuor digitos longa, angusta, viridia, ac copiosa lanugine alba seu tomento obfusa, superius minora fiunt ad caulem, & caulis dispescitur in multos ramos, mediocriter hirsutos. Ramos ornant hinc inde foliola angustissima, lanugine incana, unum aut duos digitos longa. In extremitatibus autem ramorum proveniunt capitula, ex squamis oblongis argentei coloris, splendentibus composita, quibus flosculi innascuntur copiosi, cuilibet nimirum squamulæ quinque, constantes quinque foliolis albis, dissectis, in medio eminente staminulo albo-purpurascente: cæterum sunt penitus inodori. Post flosculos nascitur fermen in ipsis squamis, oblongum, fugax, coloris fusco-argentei.

GHANDIROBA vel NHANDIROBA Brasiliensibus. Hederæ scandentis species, more

Murucujæ ascendit, sarmentis paulo tenerioribus. Folia habet disposita more Hederæ subrotunda & quasi in tres angulos desinentia, quatuor digitos longa & totidem lata, viridia, glabra,

glabra, splendentia. Flosculos fert parvos ex pallido lutescentes & quatuor foliolis constantes. Fructus sequitur rotundus, viridis, splendens, instar Murucujæ, pomi majoris magnitudine, superius circum insculptum quasi continens & in centro ejus tres lineas, una extremitate ad angulos obtusos se contingentes. Fructus secundum longitudinem dissectus, interiorius apparet cavus, cortexque illius Murucujæ cortici crassitie est æqualis, duplici substantia compositus, exterius minima crassitie lignosa, reliqua interiorius spongiosa, succulenta, alba: cavitas fructus in medio per interstitia more juglandis, in tres dispescitur concamerationes, continetque in qualibet quatuor (in totum duodecim) ordine disposita corpora subrotunda, clypeata, fatis crassa, magnitudine paraci, in extremitate ambitus tenuiora, solida versus medium. Quodlibet corpus, primum pellicula obductum est uvea, punctulis seu tuberculis nigricantibus, qua defricta cortex ligneus fuscus apparet, instar testæ ovi fragilis, in ambitu dentatus. Cortice fracto intus albus apparet, continetque oleaginosum nucleum ex albo flavescens, pelliculæ inclusum. Ex hoc nucleo oleum parant Brasilienses, quo in lucernis utuntur, clarissimum & optimum, tarde enim consumitur; in cibo non potest usurpari, quia amarum est quemadmodum & totus fructus.

PLANTA hæc (cujus nomen ab Auctore non proditur) in novem & non raro decem pedum

altitudinem excrecit, elegantis arbusculæ forma: caudice recto & pollicem crasso; inferiori parte sine ramis, superiori vero in ramos distributo: in quibus folia fert Malvæ modo disposita, longis pediculis, magna, in totum hirsuta, inferiori parte albicanria, per ambitum ferrata & ad tactum glutinosa, quemadmodum & universa est planta. In extremitatibus porro ramorum, & capitellis hirsutis, ad modum Alceæ enascuntur flores insigniter incarnati, quinque foliis constantes itidem glutinosi, in cuius medio stamen eminent, staminulis multis veluti ramulis repletum, coloris flavi, semen profert splendide nigricans, oblongum, quasi triangulare, magnitudine grani Fagopyri.

IASMINI species videtur Planta, (Cujus nomen Brasiliense aut Iconem Auctor non dedit) quæ ex tenui radice, unum atque alterum filamentum superius habente, vel etiam è duabus radiculis, unicum caulem emittit, teretem, glabrum, viridem, geniculatum, interiorius medullosum. Ad singula autem genicula, bina sibi opponuntur folia, sine pediculis, tres vel quatuor digitos longa, late viridia, lævia, nervo secundum longitudinem, & costis transversis oblique discurrentibus. Superius porro in caule ad internodia, ubi folia consistunt, copiosi flores conjunctim nascuntur Papilionacei, quasi uno folio lato constantes, quod in tres partes sectum est, & deorsum incurvatum, & altero angulo & quasi continuata sursum erecta: ex

ipso autem flore duo stamina flavescens prodeunt, apicibus flavis, & è medio aliud staminulum absque apice; est autem flos ipse coloris splendidissime rubri.

HERBA (cui Auctor noster nomen non adscripsit) in duorum circiter pedum altitudinem assurgit in multos ramos distributa: caulis illius teres & subtilibus pilis albis vestitus: folia autem hinc inde sunt posita, in brevibus pediculis, oblonga & acuminata, itidem pilosa. Hinc inde quoque in brevibus pediculis flosculi proveniunt parvuli plane, spicatum vero congesti, coloris sanguinei. Post flosculos illos sequitur capsula instar Lini, fere triangularis, rotundior tamen, superius quidem tricuspis atque ad visum ut infula, in qua illius semen continetur.

*Pino. Paco Caatinga. Paco Seroca. Imminata. Nhambi.
Caiponga. Tamoatarana.*

PINO Brasiliensibus; Urticæ Vrentis species, Ex radice parva filamentosa, in octo aut novem pedum assurgit altitudinem, caule striato, aliquantulum piloso, & crasso: Folia habet hinc inde posita, solitaria vel duo juxta se invicem: quorum quodlibet innititur pediculo sesquipedem longo aut etiam longiori, ex albo paulum rufescenti. Folia autem urticæ nostrati similia, magna, in ambitu dentata, triangularibus dentibus, & raris pilis prædita. Fert superius racematim plures flosculos plane parvulos, candidi coloris longo pediculo insidentes. *Quale autem semen ferat ab Auctore nostro annotatum non inveni.*

PACO CAATINGA Brasiliensibus: vulgo *Cana do maio* id est silvestris; caulem habet arundinaceum, digitalis crassitudinis, rotundum, & intus continentem succulentam medullam subdulcis saporis, consistentiæ fere ut Canna saccharifera: Hunc porro ambiunt sine pediculis hinc inde folia solida, septem, octo vel novem digitos longa, circiter tres lata, ubi latissima, interdum & majora, figura linguæ, in medio nervo secundum longitudinem, nullis secundum latitudinem venis, sed subtilissimis lineis oblique discurrentibus ut in foliis Meert: suntque superius glabra & dilute viridia, inferius molli hirsutie prædita & subalbicantia. In summitate caulis provenit conus (ut in pinu) octo aut novem digitos longus, in fastigio paulo acutior, squamis præditus ut conus pinus, quæ in prominentibus extremitatibus aurei sunt coloris, in partibus ubi sibi invicem incumbunt miniati. Successu autem tēporis squamæ illæ ab se invicem dilatantur & sub quaque apparet flosculus canus, instar alveoli apiarum, dilute purpurascens coloris: sub flosculo vero cuticula est albescens, rotundum sacculum præbens, & quælibet continens viginti quatuor aut plura grana seminis nigri splendens, magnitudine seminis ceparum, multangularis, suntque grana albis filamentis quasi lineis involuta & illis adhærent. Caulis hujus plantæ masticatus detrahit humores è capite, calcfacit insuper; & frangit calculos usurpatus. Vulgo masticatur contra Gonorrhœam (quam Lusitani vocant *Esquentamento*) atque est insigne remedium; nimirum frequenter de die masticanda arundo, succus deglutendus: curat circiter octo diebus sine ullo alio medicamento adhibito.

Reperitur & alia species præcedenti similis, excepto quod folia inferius non sunt hirsuta, sed laxia ut superne & flosculi sint rubri.

Sicuti & alia species, hoc tantum habens peculiare, quod conus constet floribus cæruleis, qui singuli quatuor habent folia.

PACO SEROCA Brasiliensibus dicta planta, in sex, septemve pedum assurgit altitudinem;

nem; caule recto, spongioso & viridi instar *Meeru*: habetque folia eodem modo alternatim disposita & ejusdem magnitudinis, figuræ, coloris, ac similibus lineis, sed in summitate folium convolutum ut in *Paco*. Ad exortum autem caulis prope solum provenit pediculus crassus, verum brevis, in aliquot ramulos superius divisus, qui multos habent flores, sesquidigitum aut circiter longos, cavos, floribus *Paco* quidem similes, sed incarnate rubentes. Flores hosce sequitur fructus in uvam congestus pruni magnitudine & figura, habens prominentem umbelicum; estque adhuc immaturus saturate viridis, maturus vero suffusus, triangularis figuræ, & cortice aurantiæ mali cortici pene æquali, qui sponte finditur in tres partes atque facile separatur: intus vero habet paucam pulpam, filamentosam, magnitudine nucis avellanæ, in tres itidem partes divisibilem per cuticulam flavam: pulpa autem hæc cinnabarii est coloris, odoris vinosi, fere ut pomum nostras cidonium, in qua continentur supra triginta grana seminis, triangularia, fusca, cum macula cinnabria in acutiore parte, magnitudine seminis cannabis, & albissimum nucleum habentia: cortex exterior succulentus, qui cutem tingit colore brunno ut cerasa nostratia nigra vel *Violæ Martiæ*; atque ideo usurpatur loco atramenti.

Folia recentia ut & caulis & fructus immaturus, si fricentur, odorem de se fundunt zinziberis & suavem admodum.

CAAPONGA Brasiliensibus dicta planta, *Portulacæ* est species quæ *Bel droga* Lusitanis dicitur; ex radice autem brevi & in multa filamenta alba desinente, producit caulem rotundum, crassiusculum & succulentum, qui statim prope terram in multos alios caules dividitur & hi porro in suos ramos, qui vestiuntur foliis instar *portulacæ* succulentis atque alternatim positis: in extremitate autem cujuslibet rami, octo folia in stellæ modum disposita sunt, ex quorum medio flos enascitur luteus, quinque foliis constans, magnitudine floris *Portulacæ* nostratis.

Post florem denique remanet corpusculum quoddam obrotundum, pappo albo circumdatum, in quo semen continetur nigricans, rotundum, papaveris semine paulo minus. Rami hujus plantæ tomento albo circumdati conspiciuntur, instar lanæ ovium. Cocta comeditur hæc herba.

PLANTA hæc, (cujus nomen ab *Auctore non proditur*) ex radice lenta, paucis fibris prædita, producit caules te-

nues, teretes, inferiori parte virides superiori rufescentes, partim humi repentes, partim surrectos. Caules autem inordinate multos habent ramulos, & in iis similiter inordinate foliola oblonga, serrata, sibi apposita, verbenæ fere modo. In extremitate autem caulis enascitur flos, capitulo constans subargenteo, & staminulis ex ruffo & cæruleo purpureis, odoris ut *Viola Martia* sed remissioris. De fructu aut semine nihil ab *Auctore* annotatum inveni.

HERBA (quam *Auctor non nominat*) ex parvulis radiculis albis, juxta se positis, producit multa folia, suis pediculis adposita, *Plantaginis* figura & facie. E quorum medio caulis bipedalis aut tripedalis enascitur, qui fert flores verticillatim positos, tribus foliis constantes oblongis, albi seu lactei coloris, sine odore. Caulis autem inferius rotundus quidem, ubi autem flores consistunt angularis.

NHAMI Brasiliensibus. Herba est caule satis crasso, lignoso, tereti, geniculato, qui *portulacæ*

tulacea more serpit & hinc inde fibras in terram dimittens radices agit, partim quoque se erigit. Expanditur varie in multos ramulos, geniculatos, binos sibi ubique oppositos, in iisque habet ad singula genicula bina folia opposita, interdum etiam plura, inæqualis magnitudinis: in extremitate autem ramulorum quinque, sex, septem folia sibi invicem apposita oblonga, figura cordis in ambitu leviter serrata, interdum & laciniata, dilute viridia. In extremitate quoque ramulorum enascuntur flores solitarii magnitudine cerasi majoris aut minoris, constantes solo umbelico, rotundo & crasso, flavo, sine foliis. Semen in umbelico, fusco per maturitatem, ovalis figuræ, plane compressum, ex fusco grysei coloris splendentis. Radix denique filamentosa, tenera, alba. Folia masticata linguam pungunt instar Sinapi seu Nasturtii. Hæc herba præstantissimum est remedium contra quæcunque venenata animalia, si uncia semis pondere è vino bibatur: vel si decoctum illius sumatur cum media parte vini. Contra ventriculi & intestinorum frigiditatem ex pituita ortam etiam apprime valet. Folia vel semen affricatum Bubonis dorso, quanto citius illum enecat. Solet hæc herba cum piscibus coqui & optime convenit.

PLANTA (quam Auctor non nominat) in sesquipedalem fere altitudinem assurgit,

caule lignoso, rotundo, cinerei coloris; qui ad semipedem fere supra terram in duas partes dispescitur seu ramos magnos, atque hi iterum in minores ramulos, ita ut pæne egregiæ arbusculæ figuram referat. Folia illius sunt Orobi foliis figura similia, semper tria ad modum Phaseolorum juxta se posita; tenuia, non serrata; sed leviter hirsuta. Fert flosculos, quos sequuntur quatuor aut quinque capsulæ juxta se in orbem positæ: quibus continentur totidem grana seminis, suæ cuticulæ inclusa, rotunda, nigra, sed punctulis seu tuberculis subtilibus insignita, ab uno deniq; latere videtur quasi particula aliqua abscissa esse, atque ibidem albicat.

C A P. X X I V.

Imominatæ duæ. Omenapo Yeima. Convolvulus marinus. Pararo. Cara Inambu. Mandatia. Caaponga. Caapia.

PLANTA hæc (cujus nomen ab Auctore non proditur) ex radice ovali nucis avellanæ magnitudine, inferiori parte filamentosa, emittit caulem rectum, obscure brunnum & pilosum, duobus

duobus aut tribus foliis præditum, quorum quodlibet quatuor, quinque, sex, etiam decem aut duodecim digitos longum, figura foliis Tamoataranæ simile, nervo secundum longitudinem & multis venis obliquis insignitum. Folia autem superna parte dilute viridia, inferna albicantia, ubique pilosa, ad tactum ut holofericum optimum, duplici ordine macularum quadratarum, majuscularum, notatum, quæ in superiori superficie folii, coloris sunt nigri, inferiori brunni. In summitate caulis tres aut quatuor enascuntur flores, coloris flavi, duobus foliis papilionaceis constantes, quorum alterum macula notatum est, pro stamine habet corniculum: flos inodorus est.

PLANTA (quam Auctor non nominat) caule tereti, recto, paulum piloso, viridi, in trium aut quatuor pedum astringit altitudinem, ac in longis pediculis bina semper folia opposita gerit, figura urticæ foliis similia, sed majora, in ambitu ferrata; ad foliorum exortus etiam hinc inde rami opponuntur, qui eodem modo folia obtinent; in summitate caulis & extremitate ramorum minora. Flores ibidem fert in longam quasi spicam congestos, elegantissimos, pediculo digitum longo insistentes ac deorsum propendentes, figura mitræ Polonicæ, & in extremo ambitu habentes quinque incisuras: sunt autem coloris coccinei & interius punctulis saturate rubris variegati; præterea habent in medio staminulum longum pallidum, cum apice liliaceo. Tota autem planta cum flore, odorem refert Marubii seu Prassii. De semine nihil apud Auctorem

annotatum inveni.

OMENAPO YEIMA Brasiliensibus, Batavæ species est; humiserpens, caule sarmentoso, viridi: folia habens cordis figura, vel etiam aurita, solitarie posita, viridia, nervo & venis viridibus. Radix cruda est alba, sed cocta fit rubra, estque ut plurimum rotunda.

CONVOLVULVS marinus seu Soldanella (Brassica marina male à quibusdam dicitur, vide Spigelii Isagogen) ex radice lenta, longa, non crassa, sed gracili, paucis fibris prædita, nigricantis exterius coloris, intus alba & lactis glutinosi plena; nascuntur aliquot caules, longissime

serpentes super terram, qui hinc inde radices iterum agunt, teretes, lenti & virides. Adnascuntur illis folia alternatim posita vel opposita, quodlibet suo pediculo, quatuor aut quinque digitos longo insidens, obrotundæ figuræ, instar clypei stomachalis, late viride & aliquantum crassum, elegantibus venis obliquis transcurrentibus, & nervo in medio. Hinc inde quoque prope pediculum foliorum petioli florum prodeunt tres, quatuor, quinque interdum & unicum florem sustinentes, Campanulæ seu Convoluuli majoris figura, coloris dilute purpurei & in basi nonnihil albicantis, in medio visitur breve stamen, ut in

Convoluulis solet. In hoc flore interius quinquangularis representatur stella; nam totus flos

superius quasi in quinque angulos desinit. Claudit se flos post meridiem. Tota planta copiose lactescit lacte glutinoso.

HERBA (cujus Auctor nomen non prodit) caule viridi, piloso, geniculato, partim serpit, partim astringit, habens ad singula genicula duo folia Hyssopi æmula, sibi invicem opposita, & præterea aliquot minora, atque ibidem etiam ramulos oppositos: in summitate autem capitulum florum luteorum, qui ad medietatem suam in sex crenas sunt secti: in medio sex staminula alba.

PARARO Brasiliensibus, alia Batatæ species est, caule & foliis ut præcedens, nisi quod caulis hujus sit purpureus, & nervi atque venæ foliorum itidem purpureæ ut & radix.

CARINAMBI Brasiliensibus, species est *Inhame*, caule longe serpente, qui folia habet hinc inde solitarie posita, quorum quædam sunt cordis figura, quædam insuper aurita, nervo secundum longitudinem, & venis obliquis conspicua. Radix illius est candida.

MANDATIA Brasiliensibus dicta est Lablab Alpini, de qua planta vide Carolum Clusium Rar. plant. Historia pag. cccxvii. planta hæc ex Africa in Brasiliam est translata. Phascoli illius cocti comeduntur.

CAA-APIA Brasiliensibus, ex radice unum aut sesquidigitum longa vel etiam duos digitos, pennæ olorinæ vel etiam minimi digiti crassitie, nodosa seu verrucosa, & filamentis ad latera & inferiori parte tenuibus, & tres aut quatuor digitos longis prædita; exterius ex gryseo rufescente, interius tota alba & lenta; tres vel quatuor pullulant pediculi teretes, tenues, tres quatuorve digitos longi, qui singuli sustinent unum folium obrotundum vel oblongum, nimirum duos, tres, vel etiam quatuor digitos longum, sesquidigitum latum, ubi latissimum, tenerimum, superna parte viride & splendens, inferna paulum albicans, nervo & venis transversis inferne conspicuum: ceterum caret caule: Fert autem florem in proprio pediculo, rotundum, umbelici figura, ut Bellidis flos, multis staminibus constantem pallidis, inter quæ semen provenit rotundum & seminis sinapis magnitudine. Radix initio haud manifesto sapore est prædita, sed mansa quodammodo acris est & relinquit in lingua vellentem saporem. Insigne est remedium contra venena, & contra alvi fluxum disenteriacum. Potest & tota Herba ꝑi. s. per diem naturalem infundi in vino, atque hinc exprimi & disenteria laboranti mane præberi, ita ut jejinet per quatuor horas; purgat enim ita ut simul profluvium sistat. Reperitur & hinc alia *Caa-apia* species, præcedenti similis, excepto quod folia quidem sint ejusdem figuræ, verum in ambitu serrata & hirsuta, quodque & pediculi horum raris pilis vestiuntur. Florem fert in proprio pediculo rotundum cum umbelico in medio, instar floris Chamæmeli.

HERBA (cui Auctor Brasiliense nomen non adscripsit) Scoparia appellari potest, nam in Brasilia Scopæ ex illa fiunt; Verbenæ facie est, & in figuram arbusculæ excrefcit, nimirum in sesquipedis altitudinem & sæpe majorem. Folia habet sibi invicem directe opposita, foliis Verbenæ similia, & ad folia exoriuntur ramuli qui itidem foliis vestiuntur. Ad exortum autem foliorum etiam breves pediculi enascuntur, qui flosculos albos ferunt, quatuor foliolis constantes, & post illos rotunda corpuscula instar baccularum, quibus continetur semen minimum pene instar pulveris, fuscum. Radix illius recta, brevis, candida, plurimis filamentis prædita. Planta caret odore & sapore manifesto.

Agutiqvepo-obi. Innominata. Tamoatarana. Innominata aliquot.

AGVTIQVEPO-OBII & *Acutiqvepo* Brasiliensibus; ex radice superius rotunda, sub-ruffa & succulenta, quæque inferius sex, septem, octove digitos in terra oblique distenditur, & multa crassa habet filamenta; provenit caulis, tres, quatuor, quinque pedes longus, arundinaceus, rectus, digitum crassus, hinc inde habens in pediculis duos, tres, vel etiam quinque aut sex digitos longis, folia unum aut sesqui aut etiam duos pedes longa, quatuor digitos lata, acuminata, eleganter viridia, splendentia, ad tactum instar membranaceæ chartæ aut foliorum Pacocira, nervo secundum longitudinem & subtilissimis lineis obliquis decorata, & in ambitu linea rubra fimbriata. In summitate caulis provenit flos instar Lillii egregie incurvati & ignei coloris, tribus vel quatuor foliis constans: apud quodlibet folium tria, quatuor aut quinque stamina exstant ejusdem coloris, figuræ ut dens apri. *Semen non describit Auctor.* Radix contusa ulceribus medetur, mundat ea & implet carne: assatæ autem & coctæ comeduntur tempore famis.

PLANTA hæc (*cujus nomen ab Auctore non proditur*) ex radice alba, succulenta, oblonga, & multis filamentis prædita, producit quatuor, quinque, sex, aut plures caules, rotundos, cavos seu fistulosos, virides,

spongiosos, bipedalis aut etiam majoris longitudinis: quilibet autem tantum unicum sustinet folium, & superius unicum spicam, quæ prodit è latere caulis veluti è vagina. Folium autem quodlibet, quatuor vel quinque digitos est longum, & splendide viride, figura cordis. Flosculi vero in spicam congesti, longiusculi & sex foliolis constantes, quorum tria superiora coloris sunt cæruleo purpurei, inferius vergentia obscure purpurei. Inodorus est flos.

Quale semen ferat ab Auctore observatum non invenit.

TAMOATARANA Brasiliensibus, planta quæ ex bulbo albo, splendente, triangulatis tunicis constante, figura & constitutione ut Tulipa, ovali vel etiam rotunda, magnitudine ovi anserini vel etiam minoris, producit caulem duos aut tres pedes altum, inferius in longis pediculis duo vel tria folia habentem, ut & in summitate unum aut alterum, foliis *Coti trepooba* figura & aspectu similia, sed paulo minorâ. Sub folio autem quod in summitate caulis est, pediculi duo, tres, quatuorve proveniunt, duos circiter digitos longi, qui quatuor ferunt flores, splendide albos, sesquidigitum longos,

ex triangulatis obtusis squamis more pinæ nucis compositos, inodoros. Bulbus coquitur, & more Batatæ comeditur, boni saporis.

HERBA hæc (quam Auctor non nominat) frutices atque arbores ascendit, iisque se implicat, caulem habens rotundum, uno latere plerumque brunnum, altero viridem, per totum autem

punctulis brunnis variegatum & pilosum: intervallo autem semipedis fere in caule ad latus extenditur semper ramus satis crassus, semipedem circiter longus, itidem hirsutus, qui subrotunda & quasi turbinata corpuscula, suis pediculis innitentia & hirsuta sustinet, quæ sese aperientia

florem exhibent candidum uno folio constantem instar campanulæ: in eodem autem puncto è quo prodit pediculus qui florem sustinet, etiam pediculus ejusdem crassitiei ac quatuor circiter digitos longus enascitur, quinque folia in orbem disposita sustinens ut in Pentaphyllo, ad tactum mollia, superius viridia, inferius subalbicantia, ac ubique pilis albicantibus prædita.

PLANTA hæc (cui Auctor nullum nomen adscripsit) in sesquipedalem altitudinem assurgit, caule rotundo, leniter hirsuto, geniculato; ad genicula autem bina folia sibi invicem opposita, leniter item hirsuta, oblonga, viridia; & in extremitatibus ramulorum multa foliola sibi adjuncta; atque inter illa flores ex longo calice prodeuntes, ex lactescente dilute purpurei coloris, unica quidem parte constantes, sed superius in quinque laciniis divisi, nullo in cætro stamine. Post florem sequuntur folliculi magnitudine grani cannabini quibus continetur semē compressum fuscum.

Annotatio. Iconem ex herbis siccis ab Auctore collectis delineandam curavimus, siquidem ipse illam non addiderat.

PLANTA hæc (cujus nomen Auctor non prodidit) Veronica figura assurgit, caule tereti, hirsuto; quorum quatuor aut quinque prodeunt ex una radice, tenui & fla-

& flava: folia illius sunt viridia, ferrata, Veronicæ æmula quidem sed plane hirsuta. Flosculos fert (quos tamen Auctor non descripsit) hinc proveniunt capsulae baccis myrti magnitudine pares, in quibus continetur semen copiosum, splendidum, durum ut Lithospermum seu milium Solis, verumtamen paulo minus.

Annotatio. Nullam hujus Plantæ Iconem reliquit Auctor, quare illam ex Herbis illius ficis, delineandam curavi; sunt autem folia subtilissime ferrata, (quod à pictore non satis bene expressum:) & valde hirsuta, & caules illius lignosi; flores autem observare non potui.

CAP. XXVI.

Aguara quiya. Sagittaria cordialis. Imominata. Inimboicon.

AGUARA QUIYA Brasiliensibus; *Erva moura* Lusitanis. Est Solatrum officinarum sive Solanum Bacciferum.

Planta hæc è radice longa, & in plures alias divisa, filamentosa, alba, in arbusculæ figuram surgit, caule lignoso, meduloso, viridi, nodoso, qui hinc inde in multos ramos se spargit. Folia habet Capsicæ Brasiliensium similia, duo, tria vel quatuor juxta se posita, inæqualis magnitudinis. Hinc inde quoque provenit pediculus solitarius digitum longus qui superius duos, tres atque etiam plures sustinet breviores, in quorum quolibet enascitur flosculus, deorsum se inclinans, fo-

liola quinque acuminata, lactei coloris, retrorsum inclinata obtinens, & in medio staminula crassiuscula, erecta, lutea, quinque juxta se posita. Post flosculos proveniunt bacca primùm virides, per maturitatem nigrae, splendentes, rotundæ, magnitudine myrtilorum nostratium, succulentæ multos acinos purpurascetes continentes, quæ ab avibus comeduntur.

Tota planta nullum alium præter herbaceum odorem habet aut saporem, multi autem usus est in medicina. Pseudocapsicum Dodonci convenit cum hac planta quoad folia & florem, fructum tamen scribit esse rubrum.

AN SAGITTARIA Cordialis poterit vocari?

Hæc planta in trium pedum altitudinem assurgit caule tereti, hirsuto, alato; foliis in illum insertis sagittæ figura, eo modo ut plumæ sagittis inserti solent, ex caule prominentibus, in utroque latere hirsutis: folia præterea habet caulis & ramuli ejus angusta oblonga, superius viridia, inferius incana, in totum autem pilosa, & majora sunt cauli inferius adnata. In summitate caulis pediculi aliquot longi erumpunt, in quibus flosculi proveniunt, figura florum Pisorum lutei, tribus foliis constantes, quorum superius secundum longitudinem striis purpureis est variegatum.

Post flores sequuntur siliquæ fuscae aut nigrae, pisorum siliquis similes, continentes semen splendens, virescens seu olivaceo colore, figuræ quasi semilunulæ, seu rectius cordis, ut pingi solet. Admodum autem vermibus obnoxium est & vix inter decem unum reperitur quod non sit perforatum, & semen à vermibus absumitur.

Radix

Radix recta est, tres aut quatuor digitos longa, tenuis, unam atque alteram prolem adjunctam habens.

Annotatio. Iconem hujus plantæ non dederat Auētor, sed ex herbis siccis ab ipso collectis delineandam curavimus.

HERBA (cui nomen Auētor non adscripsit) ita se habet. In sesquipedalem aut paulo majorem altitudinē assurgunt caules multi, striati, pluribus ramis onusti, quorum quilibet eo loco quo è caule oritur, nodum habet: rami inordinate positi, folia ad exortum solitaria, oblonga, fastigiata, venosa, ad tactum mollia, foliis oxylapathi similia: interdum majusculo folio minutulum junctum: distat unum ab altero circiter sesquidigitum. In summitate caulis & ramorum extremitate nascuntur multæ spicæ parvulæ viridēs, quatuor aut quinque digitos longæ, quæ sese aperientes flosculos promunt minimos, flavos, tantæ parvitatatis ut foliolum quodlibet floris non sit majus cuspide acus.

Radix albicat, lignosa, nullo manifesto sapore: perennis est planta & novos producit caules. Vide Mathiol. pag. 446.

Annotatio. Nullam hujus Plantæ Iconem Auētor noster reliquerat, itaque illam ex Herbis siccis ab illo collectis delineandam curavi. Porro Matthiolus folio ab Auētoꝛe indicato describit Centaurium minus, cum quo hæc Planta minime convenit, qua editioe usū sit ignoro; nec observare potui apud Mathiolum plantam huic similem.

Icon Inimboy supra pag. 12. omissa.

GEOR-

GEORGI MARCGRAVI
HISTORIÆ PLANTARVM

LIBER SECVNDVS.

Qui agit de Plantis Frutescentibus & Fruticibus.

CAPVT PRIMVM.

De Plantis ex quibus fit Anil.

HERVA D'ANIR Lusitanis (utrum peculiare nomen habeat apud Brasilienses ab Auctore non proditur, videntur usum illius penitus ignorasse:) ex radice gracili, longa, in multos ramos distributa, lignosa ac lenta, plures assurgunt caules, duos, tres & quandoque plures pedes longi, teretes, humi serpentes, & hinc inde filamentis in terram dimissis radicantes, versus extremitatem autem se surrigentes: ex hisce maximam partem jacentibus caulibus, alii plures in altitudinem assurgunt, ex quolibet octo, novem sæpius & decem,

itidem teretes, lignosi, uno latere paulum rufescentes. Caules omnes ornantur ramulis unum digitum longis, alternata serie dispositis; & quilibet habet septem cinerescencia foliola, bina sibi opposita & extremum solum: foliola habent in medio secundum longitudinẽ nervulum, non serrata, similia foliis Trifolii corniculari Dodonei lib. XIX, cap. 17. juxta ramulos enascuntur breves pediculi & in iis flosculi quatuor, quinque, sex aut plures, plane parvuli, purpurei cum albo diluti, figura cassidis apertæ, ut in Hedera terrestri vel Vrtica mortua, odoris jucundi.

Nascitur passim in Brasilia.
Ex hac planta potest color Anir preparari.

ANNOTATIO. Ios. Scaliger. Nil vel potius Nir Arabibus est color cæruleus; qui vulgo Hispanis tam Anir quam Anil dicitur. Arabes quoque istidem Herbam vocant Nil.

Garfias ab Horto lib. II. cap. XXVI. Anil Arabibus, Turcis, omnibusque iis nationibus dictum, vocatur in Guzarate, ubi fit, Gali, nunc vero plerisque Nil. Herba est quæ seritur singulis

ctum, vocatur in Guzarate, ubi fit, Gali, nunc vero plerisque Nil. Herba est quæ seritur singulis

H